

**CONSILIUL JUDEȚEAN ALBA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU” ALBA IULIA**

AVRAM IANCU – MODEL ȘI INSPIRAȚIE

EDIȚIA a V-a

**Alba Iulia
10 decembrie 2014**

Broșura de față cuprinde lucrările susținute în cadrul
Simpozionului Național
AVRAM IANCU – MODEL ȘI INSPIRAȚIE, ediția a V-a
desfășurat la Școala Gimnazială “Avram Iancu” Alba Iulia.

Coordonator:

Director, prof. Elena Ignat

Colectivul de redacție:

Prof. Ianc Mirela

Prof. inf. Medrea Simona

Prof. Slevaș Dana

DREPTURI ȘI LIBERTĂȚI-REPERE ALE EXISTENȚEI NOASTRE

„În fiecare clipă a vieții noastre, conștiința noastră proclamă că voința ne este liberă. E singurul lucru care e cu totul al nostru, și direcția, bună sau rea, pe care i-o dăm nu depinde, în definitiv, decât de noi”.

(Samuel Smilles)

Drepturile omului, democrația și statul de drept sunt valori esențiale ale Uniunii Europene.

Libertatea personală o valoare fundamentală, alături de alte valori de bază, ca egalitatea, drepturile umane sau dreptatea, este apărută și garantată fiind de asemenea, unul dintre reperele importante ale condiției umane. Omul are dreptul și este liber să decidă referitor la o idee sau alta, referitor la o acțiune sau alta. A fi liber înseamnă, în primul rând, a nu fi împiedicat să faci ceea ce vrei sau, mai mult, a spune fără teamă ceea ce gândești. Ca urmare, libertatea este concepută de obicei ca absența oricărei constrângeri. Cu toate acestea libertatea înseamnă și răspundere, adică responsabilitățile pe care le are fiecare individ față de ceilalți și față de comunitatea în care trăiește.

Prin simpozionul „Avram Iancu - model și inspirație”, dorim să abordăm aceste aspecte ale educației, atât din perspectiva elevilor cât și din experiența dascălilor, ca formatori de comportamente și atitudini civice ale tinerei generații. Este foarte important ca elevii să înțeleagă că o societate democratică, în care sunt respectate libertățile individuale, există în măsura în care fiecare dintre noi ținem cont de anumite principii și este posibilă în măsura în care libertatea noastră poate exista concomitent cu libertatea celorlalți.

DIRECTOR,
prof. Elena IGNAT

MIJLOACE DE INFORMARE ȘI COMUNICARE ÎNTRE NECESITATE ȘI DEPENDENȚĂ

“Educația are dificila misiune de a transmite o cultură acumulată de secole, dar și o pregătire pentru un viitor în bună măsură imprevizibil”

(Jacques Delors)

Educația trebuie să pregătească individul pentru ritmul accelerat al schimbării în societatea în care trăim, să-i creeze deprinderi și abilități de adaptare și, mai mult decât atât, însăși procesul de instruire trebuie să se adapteze noilor condiții. Educația omului modern trebuie să depășească stadiul de educație orientată pe nivel și să se orienteze către o educație continuă, capabilă să-l pregătească pe individ oriunde s-ar afla și nelimitat în timp.

Sarcina educației și formării bazate pe noile tehnologii ale informației și comunicării nu este de a demonstra că are rezultate imediate într-o întrecere cu alte tipuri de sisteme educaționale, ci de a substitui o parte din structurile actuale cu un nou spectru de performanțe, în întâmpinarea schimbărilor inerente ce au loc în cultură și civilizație.

Între educație și sistemul mass-media există de multă vreme legături indisolubile. Nu este vorba doar despre oferta de programe și de suporturi informative și formative valorificabile în perspectiva educației formale sau nonformale, ci și despre influențele difuze, spontane, neintenționate exercitate prin mesaje al căror conținut nu a fost conceput în scop explicit educativ. Presa poate și trebuie să-i formeze pe elevi ca cititori, în sensul că actul lecturii trebuie să devină la ei un puternic instrument de creștere culturală și morală, să le intre în obișnuință, să-l resimtă ca pe o necesitate, dar și să adopte în același timp o atitudine critică asupra a ceea ce citesc; de asemenea, elevii trebuie învățați să-și selecteze lectura și să-și planifice timpul destinat atât acesteia, cât și radioului și televiziunii. Elevii nu trebuie să devină vânători de informații, ci autentici interpreți ai acesteia. Pentru aceasta, ei trebuie obișnuiți să citească. Cel mai important lucru care îl face pe copil să citească este latura amuzantă a cititului. Mulți dintre părinți sau bunici greșesc atunci când

care s-au întărit continuu în ultimul timp, îndeosebi odată cu dezvoltarea rețelelor informatice. Interacțiunile dintre cele două domenii constituie o preocupare pentru pedagogi, și nu numai pentru ei, deoarece impactul comunicării de masă asupra personalității umane nu poate fi ignorat. În condițiile diversificării nevoilor educative în lumea modernă, mass-media pot reprezenta veritabile resurse ale învățării.

Îi dau copilului o carte să citească, însă aceștia nu sunt pregătiți să o facă. Sunt părinți care impun copilului să citească timp de 15 minute, cărți care le-au fost recomandate (a se citi: impuse!) de istoria personală a bunicului sau a părintelui după principiul: „Eu la vârsta lui citeam...Jules Verne”. De multe ori se uită că sunt copii cărora le place să citească povești cu zâne sau roboți, cu mașini sau cai și sunt obligați să citească...programa școlară, cu mult înainte de a ajunge la școală. Multor copii le place să citească povești despre copii care par reali și cărți în care eroii pot fi chiar ei. Ce trebuie să facă totuși părinții pentru copilul lor ca să deprindă plăcerea cititului? În primul rând, copiii trebuie să fie învățați cu tot ce înseamnă cartea: în casă trebuie să existe cărți, să existe obișnuința de a răsfoi o carte seara, să îi vadă pe părinți citind, să îi audă vorbind despre cărți cu plăcere, să meargă într-o librărie și să își petreacă acolo câteva minute explicându-i-se câte ceva despre acele cărți. Atunci când intră în librărie, părinții să nu uite că trebuie să fie pregătiți să achiziționeze o carte, în cazul în care copilul se hotărăște să aleagă una.

Dacă cele menționate anterior vizează contribuția părinților la educarea gustului pentru lectură, este necesar să fim preocupați și de ceea ce poate face școala în acest sens. Este bine-cunoscut faptul că elevii iau contact cu mass-media prin intermediul revistelor. Observăm adesea o preocupare a elevilor nu atât pentru lectura articolelor, ci achiziționarea lor pentru acele mici surprize care le însoțesc. De aceea am considerat să mă folosesc de oportunitatea achiziționării acestor reviste de

către copii și a orienta lectura lor în sens formativ. De exemplu le-am cerut copiilor ca pentru ora de COMUNICARE ÎN LIMBA ROMÂNĂ să selecteze din revistă un text nonliterar, iar pentru ora de MATEMATICĂ ȘI EXPLORAREA MEDIULUI să găsească informații referitoare la arborii care cresc în zona de deal și de munte. Consider că lectura copilului trebuie dirijată, astfel încât aceasta să devină un instrument de creștere culturală.

Acomodarea încă din școală cu noile tehnologii influențează formarea intelectuală a elevilor în următoarele direcții:

a) Stimularea interesului față de nou

Atunci când se lucrează cu calculatorul, interesul și implicarea elevului este neîntreruptă. Deschiderea aproape completă pe care o oferă tehnica de calcul elimină riscul ca elevul să se plictisească sau ca activitatea să intre în rutină.

b) Stimularea imaginației

De obicei, copiii iau contact cu lumea calculatoarelor prin intermediul jocurilor. Varietatea subiectelor abordate de acestea stimulează imaginația celor care le utilizează, cu atât mai mult cu

cât aceste programe sunt special concepute să dezvolte fantezia, inventivitatea, rapiditatea luării deciziilor, reflexele.

c) Dezvoltarea unei gândiri logice

Gândirea elevilor câștigă în profunzime și rapiditate. A ști ce să ceri sistemului de calcul impune o ordonare superioară a gândirii.

d) Pot fi simulate pe ecran fenomene și procese în evoluția lor, unele experiențe greu accesibile laboratoarelor școlare.

e) Se poate optimiza randamentul predării prin prezentarea cu ajutorul ecranului a unei largi varietăți de exemple sau modele asociate unei secvențe de lecție. Aceasta conduce la stimularea inventivității și aplicativității, a spiritului participativ și anticipativ al celui care învață.

f) Formarea intelectuală a tinerei generații se va face în spiritul autoeducației.

g) Elevul învață în ritm propriu, fără emoții și perturbări ale comportamentului determinate de factorii de mediu.

h) Rezultatele și progresele obținute beneficiază de o apreciere obiectivă.

Ca metodă, învățarea asistată de calculator recurge la un ansamblu de mijloace care să îi permită atingerea obiectivelor și formarea competențelor specifice. Mijloacele didactice specifice metodei sunt programele de învățare sau soft-urile didactice. Prin soft educațional se înțelege un program proiectat în raport cu o serie de coordonate pedagogice:

obiective comportamentale;

conținut științific specific;

caracteristici ale grupului țintă

asigurarea interacțiunii individualizate;

asigurarea feed-back-ului secvențial;

realizarea evaluării formative.

În comparație cu alte metode, învățarea asistată de calculator prezintă o serie de avantaje cum ar fi:

sprijină și facilitează procesul de învățare;

încurajează construcția activă a cunoștințelor;

asigură contexte semnificative pentru învățare;

stimulează creativitatea și competitivitatea, dar și lucrul în echipă;

promovează reflecția;

stimulează activitatea intelectuală și dezvoltarea de competențe;

informația este receptată și asimilată mult mai eficient;
procesul de învățare devine dinamic, intuitiv și participativ;
crește calitatea actului pedagogic;
eliberează elevul de multe activități de rutină;
reduce timpul de studiu;
substituie materiale și instrumente didactice scumpe sau greu de procurat;
modifică atitudinea față de calculator ca instrument de lucru.

Desigur, nu trebuie ignorate sub nicio formă efectele nocive pe care utilizarea excesivă a computerului, a televizorului le are asupra copilului: efectul hipnotic, dependența, izolarea, probleme de atenție și hiperactivitate, dizabilități de învățare.

În contextul unei societăți aflate într-o continuă căutare a modelelor spirituale, morale și în condițiile în care individul are o determinare spațio-temporală puternic influențată de factorul economic, izolarea socială a acestuia este o realitate evidentă. De aceea se impune adoptarea unor strategii care să contracareze efectul izolării. Aceste strategii sunt de regulă de natură comunicațională. Prin utilizarea tehnologiilor informatice și comunicaționale, ruperea barierelor spațio-temporale devine o realitate. Tehnologiile informatice și comunicaționale reprezintă un nou grad de libertate a individului în societate.

Cum nu putem desprinde educația de comunicare, inserția tehnologiilor informatice în educație este o consecință firească a progresului societății.

Prof. înv. primar Dana ANDRO
Școala Gimnazială „Avram Iancu” Alba Iulia

MIJLOACELE DE INFORMARE ȘI COMUNICARE ÎNTRE NECESITATE ȘI DEPENDENȚĂ

Comunicarea este și rămâne o verigă esențială în funcționarea normală a oricărui sistem și reprezintă ansamblul proceselor prin care se efectuează schimburi de informații și de semnificații între persoane. În procesul de învățare, comunicarea poate fi considerată cauză sau condiție esențială a schimbării individului și implicit a schimbării sociale.

Un rol important în comunicare îl dețin căile, mijloacele prin care acestea se realizează.

Într-un învățământ bine pus la punct se utilizează diferite tehnologii și mijloace didactice de predare, care au drept scop formarea de competențe, deprinderi profesionale, îndemnări.

Învățământul asistat de calculator este un răspuns firesc în fața provocării epocii digitale.

Din punct de vedere al eficienței didactice se deosebesc două grupe de metode și anume metode pasive (informative) și metode active (formative).

Metodele și mijloacele pasive cu un randament de memorare mare (lectura, monologul profesorului, mijloacele tipărite cu puține reprezentări, chiar și planșele obișnuite) sunt mai puțin eficiente pentru învățare.

Celelalte metode și procedee active formative (organizarea și participarea la lecție, lucrul în echipă, realizarea unor prezentări, proiecte, realizarea experimentelor, demonstrațiile în lecție, efectuarea lucrărilor de laborator) au un

randament școlar înalt. Tocmai de aceea didactica modernă pune accentul pe metodele de învățare active.

Specialiștii în didactica modernă consideră că pentru atingerea unor standarde de performanță ridicate, durata utilizării metodelor experimentale active în lecțiile de fizică trebuie să țină de la 30% până la 50% din durata lecției.

Metodele pasive (informative) nu pot fi complet excluse din tehnologia predării-învățării, din contră, ele, folosite moderat, își au locul și rolul lor, fiind utilizate cu pricepere și talent. Trebuie asigurat un echilibru între dimensiunea informativă și cea formativă.

O vorbă înțeleaptă chineză spune: "Ascult și...uit

Văd...și țin minte

Fac ...și înțeleg!"

Utilizarea TIC în educație nu schimbă modul de a face educație, se schimbă doar tehnologia, beneficiarul fiind elevul. Este o diferență mare între explicarea unei teme la o lecție de tip clasic și la o lecție însoțită de un suport software de calitate. Oricare dintre noi s-a convins, nu o singură dată, ca o fotografie face cât o mie de cuvinte. Pornind de la acest adevăr, putem să ne dăm seama cât valorează o simulare cu ajutorul calculatorului a unui fenomen fizic sau chimic greu de înțeles altfel. Teoria cinetico-moleculară este mult mai ușor de înțeles dacă se recurge la un experiment virtual, decât o expunere pur teoretică. Experimentul virtual poate să diminueze sau să înlăture neajunsurile experimentului de laborator.

Din păcate nu toate școlile dispun de o dotare materială suficientă, de spațiu adecvat, de soft-uri de calitate, iar unii profesori întâmpină dificultăți în folosirea mijloacelor moderne de

predare și învățare. Disciplinele din aria curriculară științe sunt mai avantajate în folosirea mijloacelor TIC decât alte discipline.

Canalele mediatice, internetul, mijloacele de comunicare în masă ne permit să fim mai informați, să ne perfecționăm modul de gândire și într-o societate modernă, în plină evoluție conectarea la nou devine o necesitate.

În evoluția noastră atât pe plan profesional, cât și pe plan spiritual mijloacele de informare și comunicare sunt o necesitate, dar nu o dependență.

Internetul a avut și are un impact semnificativ asupra modului tradițional de comunicare chiar și între profesori și elevi. Elevii din ziua de azi utilizează metode

multiple de comunicare trecând cu ușurință de la comunicarea "față în față" la cea on-line.

Cu câțiva ani în urmă părinții și profesorii erau îngrijorați de orele petrecute de tineri în fața calculatoarelor. În prezent, odată cu evoluția tehnologică, internetul poate fi accesat pe dispozitive portabile, smartphone, tablete, notebook-uri și mulți dintre tineri sunt astfel în permanență on-line.

Este importantă folosirea internetului ca mijloc de comunicare, informare, dar nu în detrimentul comunicării "față în față", să nu depășească limita între necesitate și dependență.

Cu alte cuvinte, merită să ne folosim de avantajul simplității și vitezei comunicării on-line, însă nu trebuie să uităm valoarea și calitatea acelei comunicări care te ajută să spui ce ai de spus celuilalt privindu-l în ochi, în care îți poți sublinia cuvintele cu gesturi și priviri care să întărească mesajul.

Bibliografie:

- 1.Ciubuc, I - Metode didactice activ-participative în predarea fizicii, Ed. Didactic, 2001
- 2.Stroe M. și alții - Empatia și relația profesor-elev, București, 1987
- 3.Vlăsceanu, L.- Dicționar de sociologie - Ed. Babel,1993
- 4.Hasson, G - Cum să-ți dezvolți abilitățile de comunicare, Ed. Hexagon, 2012
- 5.Revista de Informare Socială vol. VII nr.12, Decembrie 2009 ISSN 1584-384X

Profesor Maria ATANASIU
Școala Gimnazială „Avram Iancu” Alba Iulia

AVRAM IANCU- MODEL PENTRU FORMAREA EDUCAȚIEI PATRIOTICE

Termenul patriotism este extrem de complex prin accepțiunile pe care le poate cuprinde, în funcție de contextul unui anumit moment cronologic. În general, suntem înclinați să asociem patriotismul cu „dragostea de țară”, cu „devoțiunea față de prosperitatea țării/comunității naționale” și nu cred că este nimic greșit în asta.

Pe vremea comuniștilor, patriotismul a fost ridicat la rang de lege. Nu se pune problema, în anii de restriște amintire, că românul nu este patriot, ci dimpotrivă, de la „Șoimul Patriei” la președintele republicii, patriotul era obligat, dator față de țară s-o iubească necondiționat.

Comunismul, cel puțin în ultima sa perioadă, a confiscat naționalismul românesc cumsecade, de bun simț, și, după ce l-a cosmetizat conform propriei ideologii, l-a transpus pe scenă în opere „grandioase” de genul „Cântării României” sau în construcția unui panteon național în care, alături de figuri legendare din istoria noastră - Mircea cel

Bătrân, Vlad Țepeș, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Al.I.Cuza ș.a., se afla și „marele nostru erou” postbelic Nicolae Ceaușescu.

După prăbușirea comunismului, forma alterată și politizată a naționalismului de sorginte ceaușist a mai rezistat o scurtă perioadă sub lozinca „nu ne vindem țara”, după care noi românii, am trecut în cealaltă extremă, negându-ne trecutul și tot ceea ce este românesc, fiindu-ne rușine de propria noastră identitate națională într-o Europă lărgită.

Poate că această forțare comunistă a făcut ca după anii 90 să cădem în cealaltă extremă: nepăsare, uitare, delăsare, să permitem tuturor să ne pângărească numele de român după bunul plac, iar noi să asistăm pasiv la terfelirea noastră ca neam.

Ca români adevărați, ar trebui să ne mândrim că suntem români, ancorați de peste două milenii în spațiul carpato-danubiano-pontic, cu o istorie bogată în fapte, cu o cultură tradițională valoroasă pe care multe din popoarele lumii și-ar dori-o.

Pentru renașterea educației patriotice a elevilor, în primul rând, un aport deosebit trebuie să-l aibă dascălii, mai ales în această perioadă când tinerii renunță atât de ușor la istoria națională, la valorile culturale ale înaintașilor noștri.

Patriotismul, definit ca o legătură emoțională față de o țară și de o națiune, a devenit desuet, un subiect anacronic, fiindcă treptat am renunțat la „a fi buni români” pentru „a fi buni europeni”. Se observă fără prea mari eforturi, ruptura în mentalul colectiv al populației noastre între generațiile tinere, mult mai dispuse să aleagă identitatea europeană în detrimentul celei naționale, și celelalte, care încă se simt atașate de valorile naționale, uneori chiar și la nivel nostalgic.

În fine toate discuțiile și controversele referitoare la raportul identitate națională versus identitate europeană sunt false. Prima nu o anulează pe cealaltă, dimpotrivă o completează. În acest context, vom insista asupra destinului de erou romantic al lui Avram Iancu.

Împrejurările excepționale din Transilvania zămislesc eroi, iar unul dintre ei este Avram Iancu (1824 - 1872). Aparținând românilor de condiție modestă din Vidra de Sus (tatăl fiind jude și gornic), dar înzestrat cu deosebite capacități intelectuale, el absolvă Liceul piarist din Cluj, iar apoi, în 1846, Facultatea de Drept din același oraș; se angajează cancelist la Tabla Regească din Târgu-Mureș, dedicându-se avocaturii. Anturajul clujean și mediul de origine și de formare profesională l-au racordat la problematica gravă a iobagilor din Munții Apuseni, preocuparea față de aceștia radicalizându-i raportarea la autoritățile

maghiare încă din 1847 când socotește că „Nu cu argumente filozofice și umanitare se pot convinge tiranii, ci doar cu lancea lui Horea”.

Curentul revoluției îl prinde la Târgu-Mureș, în compania altor fruntași români, dar și revoluționari unguri, și unde, dincolo de lozincile comune, interesele se disociază după criteriul național. Contactul cu cărturarii dedicați, întâlniți la Blaj, îi întăresc convingerile justițiare și, la Marea Adunare Națională de la Blaj din 3-5 mai 1848, vine în fruntea a 100 000 de moți organizați militar. Lui îi sunt atribuite cuvintele consemnate de revoluționarul moldovean Alecu Russo: ”Uitați-vă pe câmp, românilor, suntem mulți ca cucuruzul brazilor, suntem mulți și tari, că Dumnezeu e cu noi”. Barițiu îi evidențiază carisma, constatând că deși nu era un orator” în sensul modern”, „Ori de câte ori lua cuvântul, era peste putință să nu răpească cu sine pe ascultători, Iancu mai era și unul din junii cei mai frumoși ai timpului său”.

Petiția națională adoptată la Blaj, are înscrisă la punctul 3, imediat după revendicarea egalității naționale și confesionale, solicitarea desființării neîntârziată a iobăgiei, fără nici o despăgubire din partea țăranilor - expresie a solidarizării liderilor cu doleanțele țăranimii și a racordării lui Iancu la spiritul vremii.

Avram Iancu este o personalități de conștiință pașoptistă, preocupat atât de împlinirea politică a națiunii, cât și de ameliorarea situației maselor de țărani – componentă fundamentală a modernizării societății. Avram Iancu a „ars” în vârtoarea războiului civil din Transilvania din 1848-1849, evidențiindu-și mai ales calitățile militare și administrative. Sfârșitul este unul dureros: într-o rătăcire a spiritului. I se conferă însă nemurirea nu doar prin Istorie, ci prin creația populară – într-o expresie familiară fiind „cântat” Avram Iancu („Crăișorul Munților”).

Bibliografie:

Arthur Viorel Tuluș, 2011, Unirea Principatelor Române, Editura Cartea Vranceană

Hojda Vasile, 2013, Patriotismul - opțiune sau datorie? în Avram Iancu - model și inspirație, Editura Sc Tipo-Rex Service SRL

Homer Radu, Petru - Ioan Orha, 1996, Documente din Istoria Românilor – pentru uz didactic – București

Pascu Vasile, 1996, Istoria modernă a românilor (1821 - 1918), Editura „Clio Nova”

Silviu Dragomir, 1968, Avram Iancu, Ediția a II-a, Editura Științifică

Prof. Ioan Daniel BARBU
Colegiul Economic „Dionisie Pop Marțian” Alba Iulia/
Liceul Teoretic Teiuș

DASCĂLUL ȘI ELEVUL, PARTENERI ÎN PROCESUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT

Actul instruirii se realizează în contextul unei rețele complexe de atitudini și relații între dascăl-elevi, elevi-elevi, elev-clasa de elevi. Asemenea interacțiuni determină un climat psiho-social în cadrul lecțiilor care poate favoriza sau defavoriza optimizarea predării și învățării.

Ansamblul tuturor acestor manifestări relaționale constituie fondul pe care se va insera educația intelectuală și morală a copilului.

Îndemnul adresat în urmă cu două secole de Jean Jacques Rousseau « începeți dar prin a vă cunoaște copiii » se află și astăzi la temelia educației.

Pornind de la această idee vom putea constata faptul că nu de puține ori dascălii își orientează atenția și explicațiile spre unii elevi și îi ignoră pe alții; că înlesnesc participarea activă a

unor elevi și o descurajează pe alții, acordând o atenție mai mare elevilor buni, în timp ce elevii slabi nu sunt luați în seamă. Aceste diferențe oferă unor elevi posibilități mai mari de afirmare, în cadrul aceleiași clase.

Un dascăl bun trebuie să cunoască bine fiecare elev să-l folosească potrivit capacităților sale, dirijându-i activitatea în cooperare cu ceilalți elevi.

Rolul dascălului este să monitorizeze predarea, pentru a fi sigur că informația se transmite corect și că poate servi ca punct de plecare pentru diverse întrebări. Dacă grupurile de experți se împotmolesc, dascălul poate să îi ajute pentru a se asigura că aceștia înțeleg corect și pot transmite mai departe informațiile.

Reușita școlară reprezintă raportul dintre efectul obținut și efortul depus în procesul de învățământ; eficiența activității didactice.

Factorii și cauzele generatoare de suprasolicitare pot fi structurați în funcție de următoarele instanțe: elev, cadru didactic, școală, mediu socio-familial.

Cauze care țin de elev:

starea de sănătate, unele deficiențe senzoriale sau/și tulburări de personalitate;

deficiențe în dezvoltarea fizică a elevilor;

dificultăți de adaptare a unor elevi de 6 ani la regimul școlar;

supraîncărcarea cu activități școlare și extrașcolare;

nerespectarea unui regim rațional de muncă și odihnă, etc.

Cauze care țin de cadrul didactic:

dozarea defectuoasă în timp a conținutului programelor și manualelor școlare;

supraîncărcarea elevilor cu teme pentru acasă;

orare defectuos întocmit, fără respectarea curbelor de efor zilnic și săptămânal;

oboseala pricinuită elevilor din cauza nerespectării de către cadrele didactice a diferențelor individuale, etc.

Stilul pe care dascălul trebuie să-l adopte la clasă trebuie să fie democratic, pentru ca:

elevului să i se permită să fie activ, atent pe tot parcursul activității;

atmosfera din clasă să fie de cooperare, de respect, de toleranță

să sprijine elevii, să le dirijeze activitatea, să permită fiecărui elev să lucreze în ritmul său;

să determine elevii să gândească, să comunice, să pună întrebări, să răspundă;

să aplice metode didactice pentru elev, prin elev și împreună cu elevul.

În funcție de stilul adoptat elevii se vor implica activ, își vor dezvolta încrederea în forțele proprii, vor învăța să asculte și să respecte opiniile celorlalți, vor deveni parteneri ai dascălului, întreaga clasă devenind o comunitate liberă și eficientă.

Nu este suficient să știi ce să comunici și nici să cunoști bine elevii. Un dascăl bun se caracterizează prin empatia, prin capacitatea de a sesiza și înțelege nevoile și problemele elevilor, de a se identifica cu ei, adaptându-și comportamentul didactic și afectiv la cerințele lor, bucurându-se odată cu ei de succesele obținute.

Pentru a crea relații de simpatie între ele și elevi, dascălului îi sunt necesare unele calități ca: interesul față de copii și dorința de a-i ajuta, pasiunea pentru meserie, echilibrul sufletesc, răbdarea, înțelegerea, amabilitatea, competența profesională.

Chiar din clasa I este bine să descoperim trăsăturile de personalitate și de comportament, ca să știm care elevi sunt activi sau inactivi, timizi, ordonați, dezordonați, pentru a putea urmări evoluția lor până la sfârșitul clasei a IV-a.

În activitatea mea am avut, ca mulți dintre colegii mei, elevi cărora le place să deranjeze activitatea clasei, acești elevi nu trebuie excluși sau pur și simplu scoși afară pe motiv că «este mai bine fără ei». Pentru elevii de genul acesta trebuie mereu găsită o

sarcină în plus, deoarece acordarea atenției reprezintă pentru ei cel mai important lucru.

Nu trebuie să uităm că în relația dascăl-elev folosirea cu tact a disciplinei, fără să îngrădească libertatea elevului, va avea un efect constructiv asupra acestuia.

Rolul important al pedagogului este acela de a facilita lucrul în echipe, de a înlesni contactele interumane. Elevul trebuie lăsat să comunice liber în legătură cu ceea ce a înțeles din lecție, să explice cu cuvintele sale, dascălul constatând astfel creativitatea, inteligența elevului.

Obținerea succesului școlar presupune o adaptare cu dublu sens: pe de o parte a copilului la activitatea școlară, iar pe de altă parte a școlii la factorii interni ai acestuia.

Un rol hotărâtor îl constituie necesitatea adaptării activității didactice, a conținutului ei, a metodelor folosite și a formelor de desfășurare, la particularitățile elevilor sau grupului de elevi. Cunoașterea particularităților psihofizice ale elevilor reprezintă condiția necesară adaptării strategiilor de tratare diferențiată a elevilor. Reușitele noastre vor fi cu atât mai mari, cu cât

pătrundem mai adânc în viața elevilor noștri, le cunoaștem stările sufletești, slăbiciunile, năzuințele personale.

Experiența școlară a confirmat că succesul are un efect mobilizator, stimulativ asupra elevului, după cum insuccesul este descurajant. Prin urmare succesul corelează pozitiv cu performanța școlară, cu satisfacția în muncă și cu dorința de a învăța din ce în mai bine. În acest fel din scop și rezultat al activității devine un mijloc de progres școlar.

Bibliografie:

Marin Stoica – Pedagogie școlară-1995, Ed. Gh. Alexandru

Învățământul primar 2-3/2001; 2-3/2004, Ed. Discipol

Educația pentru sănătate – Ghid pentru cadrele didactice-2003

Prof. Simona CÎNCEA
Prof. Luminița PĂPĂLĂU
Școala Gimnazială Țuglui, Dolj

ROLUL DASCĂLULUI ÎN DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII ELEVILOR

„Omenirea îi datorează copilului ce îi poate oferi mai bun.”

DECLARAȚIA DREPTURILOR COPILULUI

Transformările importante intervenite în dezvoltarea societății afectează într-o măsură importantă și viața școlii. Cererea crescândă de educație, educație permanentă, integrarea învățământului cu cercetarea și producția, obligă școala să-și revizuiască principiile, obiectivele, structura, metodologia și stilul de lucru, pentru a răspunde adecvat exigențelor tot mai mari pe care societatea i le pune în față.

Școala nu este, nu trebuie și, de altfel, nici nu poate să fie un spațiu fictiv, izolat de societatea în care trăiește, cu bunele și cu relele ei. Dacă societatea are probleme, iar problemele ei se transferă în școală, atunci se justifică întrebarea: care trebuie schimbată mai întâi, societatea care generează problemele sau școala care le acceptă?

Răspunsul este clar: dacă simțim nevoia să construim o societate mai bună, atunci școala trebuie să joace un rol major. Când ne referim la școală, ne referim, implicit, la oamenii care o slujesc, la dascălii ce se pun în slujba școlii.

Obiectivele care stau în fața școlii contemporane, numeroase și complexe, pot fi îndeplinite numai cu un personal devotat, temeinic pregătit și înzestrat cu valoroase calități personale și profesionale. Este subliniată cu deosebire sarcina formativă ce revine personalului didactic în educarea tinerei generații și nu numai aceea de instruire a elevilor. Inversarea de accent de pe informativ pe formativ, nu poate fi realizată doar prin simpla formulare a unor deziderate elevate, întrucât reclamă o reconsiderare a întregului sistem de învățământ și în special o subliniere specială a locului și rolului profesorului în acest sistem, el fiind specialistul care participă la formarea cadrelor pentru toate sectoarele de activitate.

Rolul profesorului rămâne mereu în prim plan în opera de formare a personalității elevilor. Cu toate că a sporit și influența altor factori în procesul educației, profesorul își păstrează numeroase prerogative în acest domeniu, el fiind principalul modelator al personalității elevilor, începând de la imprimarea unei conduite externe, până la formarea aspirațiilor și idealurilor lor de viață.

Școala este și trebuie să fie etalonul civilizației unui popor. Starea ei intelectuală depinde de înzestrarea umană, dar și de cea materială. De multe ori, istoria i-a obligat pe români să devină inteligenți și creativi pentru a supraviețui. De aceea, ar trebui, pe termen lung, să investim în potențialul creativ al elevilor noștri. Creativitatea aduce contribuții fundamentale la ridicarea unui

Orice profesor, indiferent de disciplina predată ar trebui să fie, înainte de toate, matur afectiv, deci coerent cu sine, o persoană dezirabilă social și capabilă de interacțiune educativă cu copiii și cu tinerii.

Profesorii au nevoie uneori de o privire din exterior pentru a conștientiza importanța și influența foarte mare pe care o au asupra tinerilor. Aceasta poate fi și o motivație puternică pentru a se perfecționa, pentru a evolua ei înșiși, pentru a se simți importanți prin ceea ce sunt și nu doar prin activitatea de predare. A construi lecții interesante, a organiza activități formative variate, atractive, multiple și complexe, a iniția pe elevi în „tainele” specialității și a-i ajuta să-și programeze activitatea, înseamnă a fi creatorul unui sistem de muncă pasionant, captivant, atragător. Contribuția lui la perfecționarea învățământului și al educației trebuie să fie continuă, conștientă și înnoitoare. **Creativitatea profesorului** se manifestă în toate domeniile învățământului și educației și contribuie definitiv la dezvoltarea creativității elevilor.

popor, la perfecționarea, în timp, a fondului ei genetic, la dezvoltarea inteligenței și a imaginației. Creativitatea este o resursă de valoare a unei colectivități, poate fi cultivată la indivizi prin cunoștințe, strategii, metode, tehnici, inițiative, fiind implicată în toate domeniile de activitate, în toate științele și disciplinele de învățământ.

Învățarea creativă are drept scop trezirea unor sentimente, pasiuni, interese pentru nou ceea ce ar fi, de fapt, baza motivațională a descoperirii științifice, invenției tehnice, creației artistice. Învățarea creativă urmărește să cultive un stil de muncă inovator, receptiv la nou, bazat pe încercare – eroare – suuces – rezolvare.

Creativitatea copilului trebuie privită diferit de cea autentică. Produsul realizat de copil este nou și valoros pentru el și beneficiază de atributul originalității. Mihailevici susține că orice act care solicită din partea copilului folosirea unor procedee euristice și conduce la concluzii inedite, descoperite prin efort individual, este un act creator.

Școlarii mici au o creativitate naivă, grație fie imaginației bogate, fie curiozității, plăcerii de a fabula, spontaneității specifice vârstei. Cu cât se oferă mai mult posibilitatea copilului de a fi spontan și independent, cu atât șansele ca acesta să devină o persoană creativă cresc.

Creativitatea poate fi stimulată la nivelul întregii clase cu ajutorul unor strategii adecvate. Ea poate deveni o modalitate de învățare cu multiple beneficii pentru școlarii mici. Aceștia sunt de-a dreptul încântați să li se ofere șansa să-și exprime gândurile și sentimentele în moduri cât mai variate și originale, jocurile de creativitate fiind un cadru optim în acest scop. Problema care se ridică este aceea a efortului pe care îl vor depune atât elevii, cât și învățătorul în realizarea obiectivelor propuse.

Putem spune așadar că, creativitatea trebuie încurajată și cultivată prin respectul de sine, ea nu este doar un har dăruit de Dumnezeu unui Eminescu, Enescu, sau Edison, ci este însăși exprimarea de sine a ființei umane, în orice domeniu se manifestă.

Prin învățarea creativă nu se urmărește neapărat a se face din fiecare copil un geniu, dar putem și trebuie să reușim, ca dascăli, să facem din fiecare copil un participant activ independent sau în grup – la „redescoperirea” adevărilor despre lucruri și fenomene, atunci când i se indică direcțiile de cercetare sau i se dau notele definitorii, să-i pună întrebări similar cu cele pe care i le pune cercetătorul științific cum ar fi: „cine”, „ce”, „unde”, „prin ce mijloace”, „în ce scop”, „cum”, „când”, deoarece ele întrețin interesul pentru cunoaștere și corespund spiritului de curiozitate al copilului.

Creativitatea în orele de limba română poate fi realizată și în cadrul atelierelor de creație. Acestea sunt, de fapt, lecții netradiționale, atipice, lecții ce au nuanțe vii tocmai în scopul stimulării

actului de creație. Cercetările în domeniu recomandă preluarea creativă a acestor tipuri de lecții, aplicarea metodelor moderne fiind o necesitate stringentă.

Lecțiile tip *atelier de creație* sunt fanteziste, imprevizibile, neobișnuite prin structură și conținut. Bine concepute, permit inițiativa, spontaneitatea și creativitatea copiilor, dar și dirijarea, îndrumarea lor, rolul profesorului căpătând noi valențe, depășind optica tradițională prin care era un furnizor de informații.

Utilizarea procedeului ecranizării unei opere literare nu urmărește scopul formării unor profesioniști în domeniul artei cinematografice. E vorba doar de un procedeu metodic, care-1 ajută pe elev să recepteze individual, profund textul literar, de un instrument de lucru care contribuie la dezvoltarea sa creativ-literară, dar nu este suficient să dispui de un potențial creativ de aptitudini dacă acestea nu sunt orientate strategic, prin motivație și atitudini, către descoperirea și generarea noului cu valoare de originalitate.

Atelier de creație:

Ecranizarea textului literar „Muma lui Ștefan cel Mare” de Dimitrie Bolintineanu

Grup-țintă: Elevii clasei a III- a B si a IV-a C

Resurse de timp: 50 min.

Ești regizor și dorești să realizezi un film după această poezie. Precizează:

➤ Tablourile prezentate în poezie:

Răspunsuri:

- Tânăra domniță
- Întoarcerea fiului rănit
- Îndemnul mamei
- Reluarea luptei

➤ Genul filmului:

- istoric
- de dragoste
- de familie

Răspunsuri:

Un film istoric, pentru că sunt redade evenimentele din timpul domniei lui Ștefan cel Mare.

➤ **Secvența de început a filmului și argumentarea alegerii făcute**

Elevii trebuie să aleagă episodul potrivit pentru începutul filmului.

Răspunsuri:

Prin geamul de la camera unui castel se vede chipul domniței privind în noapte;

Scena unei lupte în care românii se retrag;

Un castel ce se zărește în noapte, luminat de torțele soldaților și zgomotul făcut de orologiul care vestește ceva.

Ștefan cel Mare venind călare către un castel ce se zărește în depărtare.

➤ **Alege locul unde vei face filmările. De ce ?**

Avem în operă descris locul?

Răspunsuri:

În șanțurile cetății, în restaurantul cel nou pentru că seamănă cu camerele castelelor.

La castelul de lângă Zlatna;

La castelul lui Vlad Țepeș, cel din munți, la care e foarte greu de urcat.

1

2

➤ **Alege castelul potrivit și argumentează alegerea făcută.**

Răspuns: Al doilea pentru că se vede și stânca neagră unde e așezat castelul.

➤ **Dacă filmăm într-o încăpere, cum trebuie să fie mobila?**

Alege mobila potrivită.

1

2

Răspuns: Mobila din a doua imagine pentru că cealaltă e prea modernă.

➤ **Alege rolul pe care dorești să-l joci. De ce?**

Răspunsuri:

Rolul mamei pentru că și eu sunt puternică și severă.

Ștefan cel Mare pentru că sunt blond și curajos.

Domnița pentru că sunt blândă și vreau să fiu prințesă măcar în film.

- Pe cine ai propune în rolurile respective dintre colegii de clasă? De ce ?

Mama:

Pe Denisa pentru că e severă și are o voce dură.

Pe Lorena pentru că dă sfaturi bune și știe cum se comportă o mamă pentru că are grijă de sora ei.

Domnița:

Pe Cristiana pentru că e firavă și plăpândă.

Pe Meda că e blondă și are ochii albaștri.

Pe Monica chiar dacă nu e blondă.
E frumoasă și blândă.

Pe Diana pentru că plânge când e supărată, iar uneori vine cu părul făcut bucle ca al prințeselor.

Domnitorul:

Pe Ionuț pentru că e blond, mic de statură și are multe răni ca Ștefan cel Mare.

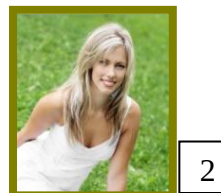
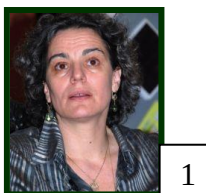
Pe Ștefan pentru că e puternic și are același nume.

Care dintre actorii din imagini crezi că sunt potriviți pentru rolurile date?

Domnița:

Răspuns: Nr. 2 pentru că e blondă, suavă, tânără, frumoasă.

Mama:

Răspuns: Nr. 1 pentru că seamănă cu mama, e serioasă și parcă nu se teme de nimic.

Domnitorul:

Răspuns: Nr. 1 pentru că are fața blândă, nu e chiar tânăr, e serios și are mustață și părul e deschis la culoare.

Alege armele potrivite pe care crezi tu că le folosea domnitorul.

Alege costumația potrivită pentru fiecare personaj.

➤ **Ce personaje secundare poți introduce în film?**

- servitori – pentru că soția și mama domnitorului nu muncesc;
- copiii lui Ștefan cel Mare care dorm într-o altă cameră;
- soldați români ce apără castelul;
- comandantul oștenilor care mai discută cu mama domnitorului despre veștile ce sosesc de la locul luptei;
- soldați români și turci în scena finală a bătăliei.

În concluzie, menționăm că în procesul ecranizării operei literare elevii formulează diverse puncte de vedere referitoare la personaje, la problematica poemului, găsesc argumente în susținerea opiniilor personale, apelând atât la experiența lor de viață, de lectură, cât și la informațiile extrase din poem.

Bibliografie:

Amabile, Teresa M, 1997, *Creativitatea ca mod de viață*, Editura Știință și Tehnică, București

Cerghit, Ioan, 1976, *Metode de învățământ*, Editura Didactică și Pedagogică, București

Cucoș, Constantin, 2001, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iasi

Maria, Gârboveanu, 1981, *Stimularea creativității elevilor în procesul de învățământ*, Editura didactică și pedagogică, București

Stoica, Ana, 1983, *Creativitatea elevilor. Posibilități de cunoaștere și educare*, Editura didactică și pedagogică, București

Voiculescu, Florea, 2004, *Analiza resurse-nevoi și managementul strategic în învățământ*, Editura „Aramis”, București

Prof. înv. primar Ileana CHIVOIU
Înv. Florina ȘTEF
Școala Gimnazială „Avram Iancu” Alba-Iulia

DASCĂLUL - MODEL DE RESPONSABILITATE PENTRU ELEVI

“De învățat înveți multe și de la toți. Dar profesor nu e decât cel care te învață să înveți.”

Constantin Noica

Educația reprezintă activitatea metodică și practică prin care ne adresăm sufletului școlarilor și capacității lor de a asimila cunoștințe. În același timp suntem preocupați cum trebuie să transmitem cunoștințele ca prin ele să le dezvoltăm rațiunea, voința și sentimentul.

Profesia de cadru didactic implică o serie de responsabilități, roluri, deziderate, calități, competențe, care o fac să se distingă de multe alte profesii al căror „obiect” al muncii este omul.

În cadrul școlii profesorul este conducătorul activității didactice care se desfășoară în vederea atingerii obiectivelor și competențelor, prevăzute în documentele școlare, dând sens și finalitate educativă tuturor componentelor implicate în procesul de învățământ (informații, mijloace, variabile psihice etc.). Un aspect esențial în ceea ce privește profesia de cadru didactic îl reprezintă competența profesională care

include ansamblul de capacități cognitive, afective, motivaționale și manageriale, care interacționează cu trăsăturile de personalitate ale educatorului, conferindu-i acestuia calitățile necesare efectuării unei prestații didactice care să asigure realizarea competențelor de către toți elevii; iar performanțele obținute să se situeze aproape de nivelul maxim al potențialului intelectual al fiecăruia.

Profesorul se implică în activitatea didactică cu întreaga personalitate: motivații, aptitudini, nivel de competență, experiență personală. Arta de a preda nu se reduce la transmiterea cunoștințelor, ci presupune și o anumită atitudine față de elevi, ca expresie a concepției pedagogice asumate și a propriilor trăsături de personalitate. În cadrul activităților didactice se creează multiple raporturi interpersonale între participanți, antrenați cu toții într-un proces constant de influențare reciprocă. Reușita unui profesor depinde de multe ori de natura relațiilor pe care le stabilește cu elevii săi în cadrul acestei interacțiuni, aspect deosebit de important, deoarece multe dificultăți de învățare și educare se datorează unor relații deficitare. Natura relațiilor pe care profesorul le stabilește cu elevii este determinată nu numai de stilul de abordare a activității și de trăsăturile sale de personalitate, ci și de trăsăturile individuale și de grup ale elevilor. De aceea, profesorul trebuie

să aibă abilitatea de a-și cunoaște partenerii de activitate. Empatia profesorului nu înseamnă o cunoaștere de tip analitic, ci capacitatea de a depune un efort imaginativ pentru a-l înțelege pe celălalt, sub aspectul potențialului de care dispune, al atitudinilor și sentimentelor sale, al semnificației conduitei manifestate. Profesorul trebuie să adopte un stil democratic, caracterizat prin relații deschise bazate pe încredere reciprocă și acceptare, reușind astfel să colaboreze cu elevii într-o atmosferă armonioasă, lipsită de încordare. Calitatea procesului instructiv-educativ este dependentă și de relația afectivă dintre profesor și elevi. De aceea este necesar ca fiecare cadru didactic să fie preocupat de cultivarea unor relații bune cu elevii săi.

Trăsăturile negative de personalitate ca: superficialitatea, cinismul, încăpățânarea, apatia, indiferența, rigiditatea, agresivitatea creează o atmosferă nefavorabilă în jurul său. Dimpotrivă, agreabilitatea, gradul de deschidere spre ceilalți, permeabilitatea la schimbări, amabilitatea, răbdarea, stăpânirea de sine, dorința de a ajuta, sociabilitatea, încrederea, capacitatea de a înțelege problemele vor întări calitatea relațiilor pedagogice.

Echilibrul intelectual și psihic, luciditatea, intuiția, bunul-simț, tactul pedagogic sunt calități indispensabile cadrului didactic. Aceștia li se adaugă calități morale: probitatea, obiectivitatea, generozitatea, modestia, blândețea, cinstea, sinceritatea, demnitatea, conștiinciozitatea. Profesorul în calitate de formator trebuie să fie în permanență preocupat de imaginea sa oferită elevilor, aspecte minore ca punctualitatea, valorificarea integrală a timpului lecției, modul de adresare, ținuta, gestică, mimica sunt încărcate de semnificație și au valoare formativă.

Talentul pedagogic asociat cu ansamblul capacităților care determină competența profesională și ansamblul calităților personale conferă acea măiestrie pedagogică care definește profesia de educator sau cadru didactic.

Se consideră că „a fi profesor” trebuie înțeles în sensul de „a deveni profesor” adică de a transforma meseria într-o carieră.

Devin profesori „excelenți” acei profesori care știu cum să le capteze elevilor atenția și să le-o mențină pe tot parcursul lecțiilor, să formuleze cu claritate competențele urmărite în cadrul fiecărei activități didactice, să reactualizeze cunoștințele anterioare necesare învățării, să predea accesibil și convingător noile cunoștințe, să creeze situații de învățare adecvate, să dirijeze învățarea și să obțină feed-back, ori de câte ori este nevoie, să evalueze prin metode variate.

Acest deziderat focalizează atenția asupra necesității formării continue a cadrului didactic, formarea constituindu-le ca o provocare în cadrul procesului de modernizare a sistemului de educație. Formarea continuă a cadrului didactic este reglementată și obligatorie. Aceasta trebuie să asigure evoluția în carieră a cadrului didactic, perfecționarea în acord cu propriile nevoi dar și cu ale elevului și ale societății. Principala direcție în care prin formarea continuă trebuie să se realizeze

schimbarea în educație este următoarea: „ Profesorul este figura centrală a reformei educaționale contemporane. El trebuie să renunțe la rolul său tradițional și să se transforme într-un planificator al activităților de grup, într-un facilitator al interacțiunii elevilor și într-un consultant.

Calitățile unui bun profesor nu se referă doar la competența sa didactică, ci și la capacitățile empatice și sociale. Astfel, a avea competențe de specialitate – în funcție de domeniul predat și pedagogice este important, dar nu de ajuns pentru a fi într-adevăr un profesor apreciat de către elevii săi.

În primul rând, calitățile unui bun profesor implică a avea anumite abilități sociale de a pătrunde în viața interioară a grupului de elevi, abilități empatice, de a înțelege copiii și a putea privi lumea prin ochii lor, și nu în ultimul rând, valori superioare, căci profesorul este un model pentru elevii săi (sau ar trebui să fie). Pare imposibil? Un asemenea profesor perfect este un specimen rar, din păcate, și aceasta deoarece este nevoie ca persoana care se hotărăște să devină profesor să ia această decizie în baza unei vocații interioare, a unui ideal de a forma mințile tinere. În schimb, de multe ori se ia decizia pentru o carieră în învățământ din rațiuni pur practice – inexistența unui alt loc de muncă mai bun, statutul social apreciat.

Astfel, printre calitățile unui bun profesor, cele mai importante sunt tactul și talentul pedagogic, capacitatea de a forma mintea tinerilor, de a predă în mod creativ și de a nu se limita doar la un monolog plictisitor. De multe ori, nu ceea ce spune un profesor este important, ci modul în care o spune. Predarea unei lecții printr-un lung monolog (cum, din păcate, încă se întâmplă de cele mai multe ori) nu stârnește interesul elevilor, mai mult, îi deranjează pe aceștia, căci se simt complet ignorați în această interacțiune într-un singur sens. Modul în care un profesor comunică cu elevii săi este esențial, iar dacă acesta găsește moduri atractive de a prezenta informațiile și încearcă o interacțiune adevărată cu elevii săi, rezultatele se vor observa imediat.

Un profesor eficient nu trebuie să se oprească din procesul său de învățare. El trebuie să fie în permanentă căutare de informații, de tehnici și modalități de lucru la clasă, cu elevii pentru a le menține acestora interesul crescut la școală, chiar dacă materia nu este neapărat digerabilă. Mulți spun acest lucru despre fizică, chimie sau matematică: nu sunt materii digerabile, dar sunt necesare. Eu cred că asta se datorează în primul rând faptului că, elevilor nu li se prezintă beneficiile: cu ce îi va ajuta în viață, în scurt timp sau pe o perioadă mai îndelungată, ceea ce învață? Unde vor găsi aplicația practică a informațiilor din astfel de materii? Pentru că nu înțeleg sensul, nu reușesc să

găsească o aplicabilitate în viața proprie apare dezinteresul față de anumite materii, precum și din cauza lipsei motivației profesorului de a o predă. Chiar dacă se predă aceeași materie an de an, doar puțin îmbunătățită, profesorul eficient spre deosebire de cel neeficient, știe că modalitățile de predare trebuie să fie diferite. E important să se țină minte ce anume a funcționat anul anterior, dar trebuie să existe și întrebarea: anul acesta va funcționa? Elevii pe care îi am acum sunt interesați? Vor fi la fel de plăcut surprinși ca și cei de anul trecut dacă folosesc metoda similară?

Adaptarea la nevoile clasei, nevoile elevului, pe structurarea materiei este deosebit de importantă. Tot aici aș aminti și crearea unei ambianțe plăcute, de cooperare și colaborare între membrii unei clase, ambianță pe care un profesor eficient știe să o producă. În plus este important ca un profesor să fie un ghid nu doar prin materie, elevului, ci și prin viață. Prin faptul că predă informațiile într-un mod, pe înțelesul elevilor, dar știe să transmită și un mesaj, un sens pentru ceea ce se învață, acest tip de profesor se diferențiază de ceilalți. La fel de important este entuziasmul cu care are loc predarea materiei, a informațiilor. O atitudine pozitivă, exaltată, un spirit cercetător, plin de intuiție, care să stârnească curiozitatea elevilor este foarte important. Un profesor eficient se remarcă și prin natura temelor de casă pe care le oferă elevilor. Dacă știe cum să pună în practică ceea ce predă, cum să-l implice pe elev într-un mod activ la realizarea temei și nu doar

transcrierea unor texte ori prin a răspunde pur și simplu la câteva întrebări, acest profesor va rămâne în amintirea elevilor. Nu este necesară păstrarea mediului fizic în care se realizează de obicei predare; cu cât vorbim și de o altfel de interacțiune, de activități extrașcolare, de ieșiri organizate și în scop educativ, cu atât elevii se vor simți mai atrași de domeniu, dar și de profesorul care îi ghidează spre cunoaștere. Consider că un profesor eficient înseamnă o combinație de trăsături de personalitate precum: extraversie, deschidere spre noutate, agreabilitate, empatie, alături de o bună pregătire teoretică și practică, cu interes pentru meseria pe care o are și cu plăcere de a predă copiilor.

Dacă mergem mai adânc în istorie, constatăm că nu exista deloc pregătire de „specialitate” pentru dascăli, ci doar vocația și necesitățile îi transformau pe cei ce știau un lucru în învățători pentru cei care aspirau să dobândească ceea ce știau cei dintâi.

Profesorul îndeplinește o profesiune de o deosebită importanță, aceea care asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională, morală și cetățenească.

Bibliografie:

1. Cucoș, C., 2008, Educație. Iubire, edificare, desăvârșire, Ed. Polirom, Iași.
2. Dimitriu-Tiron, E., 2005, Dimensiunile educației contemporane, Editura Institutul European, Iași.
3. Nicola, I., 2003, Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis, București.
4. Stan, E., 1999, Profesorul între autoritate și putere, Editura Teora, București.
5. Stănculescu, E., 2008, Psihologia educației de la teorie la practică, Editura Universitară, București.

Prof. Dumitru Ciprian DAN

Prof. Daniela PETRESCU

Școala Gimnazială “Mihai Eminescu” Dej, Cluj

INFORMAREA ȘI EDUCAREA ELEVILOR PRIVIND O ALIMENTAȚIE SĂNĂTOASĂ

Alimentația reprezintă procesul prin care o persoană consumă alimente din care organismul absoarbe nutrienții de care are nevoie pentru buna funcționare. Alimentația corectă în rândul adolescenților, și nu numai, contribuie la prevenirea anumitor afecțiuni, îmbunătățește starea generală de sănătate și ajută la creșterea și dezvoltarea normală a organismului.

Asimilarea adecvată de vitamine și minerale este un segment important al alimentației. Organismul necesită cantități mici de vitamine, deoarece rolul acestora este de a regla metabolismul și de a asigura dezvoltarea și funcționarea normală a acestuia. Mineralele sunt substanțe vitale pentru organism, acestea fiind considerate niște „cărămizi” cu ajutorul cărora se construiesc sistemul muscular, articulațiile și oasele. De asemenea, acestea sunt esențiale și pentru activitatea altor sisteme din organism cum ar fi: sistemul endocrin, sistemul enzimatic și pentru transportul de oxigen.

Lista nutrienților absorbiți din alimente este lungă, de fapt fiecare grupă de alimente consumate furnizează cel puțin un nutrient vital pentru buna funcționare a organismului. Un regim alimentar echilibrat presupune consumarea moderată a alimentelor din diferite categorii de produse, oferind astfel posibilitatea organismului de a asimila substanțe nutritive din fiecare grupă.

Alimentația necorespunzătoare în timpul adolescenței afectează nu numai greutatea corporală ca și adult, dar mai târziu aceștia sunt predispuși mai multor boli cronice. De exemplu consumul scăzut al alimentelor care conțin calciu în timpul adolescenței, conduce la creșterea riscului de osteoporoză ca adult.

Lucrările de specialitate recomandă adoptarea unui regim alimentar echilibrat pentru menținerea sănătății organismului; regimul alimentar al tinerilor poate fi particularizat, astfel încât alimentația să le asigure substanțe nutritive necesare pentru creșterea și dezvoltarea adecvată dar și energia necesară pentru desfășurarea tuturor activităților zilnice.

În prezent alimentația de bază a tinerilor conține produse tip fast-food și băuturi carbogazoase, mai mult de jumătate dintre aceștia nerespectând recomandările nutriționale existente în lucrările de specialitate. Astfel, în ceea ce privește consumul de grăsimi aproximativ 2/3 dintre adolescenți consumă mai mult de cât doza recomandată de grăsimi.¹

Cei mai mulți dintre adolescenți ignoră rolul lichidelor în nutriție, organismul acestora necesitând cantități semnificative de apă pentru a evita deshidratarea. Este foarte important să se limiteze consumul băuturilor răcoritoare cu un conținut ridicat de zahăr. Cafeina din băuturile carbogazoase și cafeaua conduce la apariția tulburărilor de somn, mai ales dacă acestea sunt consumate seara, ceea ce conduce la apariția diferitelor probleme de

sănătate și scăderea performanțelor la învățătură.

Adolescenții care zilnic sunt supuși unor activități fizice intense sau care practică un sport de performanță au nevoie de o alimentație diferită spre deosebire de ceilalți tineri de aceeași vârstă. De exemplu, sportivii au nevoie de o cantitate mai mare de lichide în timpul exercițiilor, dar și de o cantitate mai mare de carbohidrați, aceștia fiind principala sursă de energie. Pentru ca sănătatea să nu aibă de suferit carbohidrații trebuie asimilați din cereale integrale și din fructe și nu din produse cu un conținut ridicat de zahăr rafinat.

Noile ghiduri și piramide alimentare au la bază conceptul de calculare a caloriilor. Prin calcularea corectă a numărului de calorii asimilate în urma servirii unei mese dar și prin evitarea consumării alimentelor cu un conținut exagerat de zahăr și grăsimi, adolescenții își pot menține greutatea corporală.

¹[http://: www.sfatulmedicului.ro/Alimentatia](http://www.sfatulmedicului.ro/Alimentatia) sănătoase, accesat în 16 aprilie 2011.

Nutriția sănătoasă este esențială pentru dezvoltarea organismului, pentru o stare de bine și menținerea sănătății ființei umane. Cercetările privind relația alimentație-boală au arătat că anumite modele dietetice sunt asociate cu 4 dintre cele mai frecvente 10 cauze de deces: boala coronariană, anumite tipuri de cancer, accidente vasculare cerebrale și diabetul zaharat de tip 2. Pe de altă parte o dietă sănătoasă poate reduce factorii majori de boală cronică precum obezitatea, hipertensiunea arterială și nivelul sanguin crescut al colesterolului.²

Asociația Europeană de studiu al Obezității și Grupul Internațional de Lucru pentru Obezitate consideră că stabilirea unor standarde înalte de nutriție și activitate fizică pentru a îmbunătăți starea de bine și a proteja sănătatea cetățenilor europeni trebuie să fie o prioritate majoră de sănătate publică.

Sintetizând datele rezultate din studiul efectuat în rândul elevilor din școala noastră se pot formula următoarele concluzii:

neconsumarea micului dejun sau consumul rar al acestuia, la o mare parte din tineri acesta fiind un obicei nesănătos având în vedere că activitatea intensă se desfășoară în prima jumătate a zilei, ceea ce poate afecta capacitatea de concentrare și performanțele școlare. De asemenea acest obicei determină un risc de obezitate crescut;

consumarea frecventă a alimentelor prăjite;

consum crescut de alimente nesănătoase (tip fast-food), cu valoare nutritivă scăzută și risc chimic; aceste alimente sunt folosite mai mult în alimentație din cauza gustului plăcut, faptului că nu necesită timp de preparare și pentru unele produse datorită prețului mai accesibil;

consum scăzut de fructe și crudități; aceste alimente ar trebui să se regăsească în meniul zilnic minim 2 porții de fructe și 3 porții de legume pentru a asigura organismului necesarul de vitamine, elemente minerale și fibre;

consum scăzut de lapte și produse lactate acide; este dovedit beneficiul pe care îl are aportul corespunzător de calciu în copilărie și adolescență pentru atingerea unui vârf cât mai înalt al masei osoase și prevenirea osteoporozei mai târziu în viață;

consum crescut de margarină, sucuri și ceaiuri din comerț, gumă de mestecat;

activitate fizică scăzută;

Dieta și activitatea fizică au roluri importante în determinarea stării de sănătate individuală, alături de factorii genetici. Obiceiurile privind dieta și activitatea fizică încep să se formeze în copilărie și continuă să se modeleze până la vârsta adultă. Problemele legate de o alimentație sănătoasă și formarea unor obiceiuri alimentare corecte ar trebui să intre în atenția celor care

² Basiotis P.P, Carson A, Gerrior S.A, Juan W. Y and Lino M, 2005 , The healthz eating index: 1999-2000, US Departament of Agriculture, Center for Nutrițion Policz and Promotion, CNPP-12 , p. 135.

alcătuiesc curriculum pentru învățământul preuniversitar; de mare importanță pentru promovarea unor obiceiuri alimentare corecte sunt proiectele și campaniile pentru informarea elevilor privind consumul de alimente nesănătoase precum și riscul la care sunt supuși consumând frecvent aceste alimente. De asemenea un rol important îl are abordarea aspectelor legate de alimentație în cadrul orelor de dirigenție, chimie, biologie, având în vedere că obiceiurile alimentare din copilărie și adolescență se mențin și în perioada adultă; educarea elevilor în privința citirii etichetelor produselor alimentare (termen de valabilitate, ingrediente, valoare nutritivă și energetică, etc).

Bibliografie

1. Dima Dumitru, Răileanu Mihaela, 2001, Calitatea și sortimentul produselor alimentare, ed. Niculescu, București
2. Fira-Mlădinescu Corneluța, 2009, Comportamente cu risc la studenții din jud. Timiș, Ed. Eurobit, Timișoara
3. Frățilă Rodica (coord) Chiș Alexandru, Nistor Răzvan, 2001, Merceologie, Ed. Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca
4. [http://: www.sfatulmedicului.ro/Alimentația](http://www.sfatulmedicului.ro/Alimentația)

Prof. Claudia INDRE
prof. Cristina FRUJA
Liceul Tehnologic „Grigore Moisil” Deva

DASCĂLUL ÎNTRE INSTRUIRE ȘI EDUCAȚIE

„Educația este asemenea unei arte: artă mai mare decât aceasta nu există, pentru că dacă toate artele aduc un folos pentru lumea de aici, arta educației se săvârșește în vederea accederii la lumea viitoare”

Sfântul Ioan Hristotom

Unul din factorii, care au dat omenirii înfățișarea actuală este educația, care totodată este una din marile probleme ale comunității umane. Nu se poate vorbi despre educație, fără să nu se aducă în discuție pedagogia, școala și rolul educatorului, adică în speță familia și apoi profesorul. Educația a căpătat diferite forme de-a lungul timpului și în funcție de perioada istorică, dezvoltarea religioasă a omului și evoluția sa în plan universal.

Educația contribuie la construcția în timp a omului. Procesul educativ se transformă într-o artă care dezvoltă și șlefuește întreaga ființă umană. Concentrându-ne asupra educației minții, educăm și voința necesară pentru o investiție în timp.

Educarea și instruirea și prin instruire înțelegem achiziția de informație pot reprezenta soluții optime pentru un elev cu o gândire vie, motivat, activ, creativ, care să poată face față oricărei schimbări în societate³. Statul și școala își propun să pregătească elevul pentru necesitățile economice și sociale imediate ale societății și a unei economii de consum. Măestria pedagogică înseamnă nu doar a instrui, ci și a educa. Aceasta colaborează pe deplin cu cerințele formulate de către științele educației și psihologia școlară care face referire la formarea și la dezvoltarea adecvată a personalității elevilor.

Albert Einstein ne spune că educația supremă a profesorului este de a trezi bucuria exprimării creatoare și bucuria cunoașterii. În acest context, se naște următoarea întrebare: „A fii profesor este o meserie ca oricare alta?”⁴ Răspunsul este următorul. Evident, că NU! Deoarece un profesor nu lucrează cu lemn, tablă, materiale de construcții, etc. Profesorul lucrează cu suflete. Din acest motiv nu-și poate permite rebuturi, resturi aruncate la gunoi și nici timp pierdut.

Timpul nu se mai poate recupera, iar sufletul aruncat la gunoi rămâne acolo, oricât am încerca să ne străduim să reparăm greșeala. A fii profesor nu înseamnă doar a transmite informații elevilor sau doar a-i ierarhiza în funcție de note, ci înseamnă o implicare mult mai activă, să te dedici celor pe care îi educi, să ai sentimente pozitive față de elevi, să le oferi respectul tău, să fii responsabil și conștient că le influențezi viața și pentru acest aspect ești răspunzător în fața elevilor, a părinților și a societății.

Un profesor implicat și interesat nu se gândește doar la stăpânirea disciplinei lui, ci, în primul rând la modul în care elevul utilizează în mod independent ceea ce a învățat de la profesorul său.

Profesorul modelează mintea celor cu care lucrează. Îi formează, le aranjează gândirea, îi învață **cum**, nu **ce** să gândească. Pentru aceste aspecte, profesorul are nevoie nu doar de răbdare, știință și inteligență, dar mai ales, de dăruire. Tinerii lumii contemporane sunt mai pretențioși deoarece au la dispoziție mult mai multă informație.

În acest sens, tinerii nu au nevoie doar să li se ofere informații, întrucât și le pot achiziționa și singuri de pe internet.

³ Crețu, T.- *Psihologia Copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2005, p. 15.

⁴ Jude, I.- *Educație și socializare*, Editura Academiei Române, București, 2008, p. 22.

Acești tineri au nevoie de acei profesori care să descopere comorile ascunse în suflete lor și să le valorifice, atât în interes personal, cât și în folosul comunității. Vocația de a fii dascăl bun înseamnă să nu uiți că ai fost cândva tânăr.

Trebuie să ai capacitatea și abilitatea de a trece în mod diplomatic peste micile greșeli ale celor care învață, a ști să împărtășești împreună cu ei bucuriile succeselor lor, a-i încuraja în permanență oferindu-le o motivație concretă spre viitor. Este important ca dascălul să poată aprinde în sufletul fiecărui elev atât bucuria cunoașterii, cât și bucuria creației. Catedra nu reprezintă un privilegiu, ci o profundă responsabilitate.⁵

Profesorul are rolul de a-l scoate pe adolescent din starea sa de autosuficiență și să-l determine să gândească, nu doar adresându-și diferite probleme, ci chiar să caute răspunsuri printr-o cercetare permanentă. Tactul pedagogic se înscrie ca o componentă esențială și specifică a aptitudinii pedagogice, o abilitate de a înțelege elevii, de a fi omenos, de a aprecia și a nota corect, de a da dovadă de exigență și severitate moderate, de a sprijini și îndruma elevul, de a-i ierta greșelile minore, de a fi drept în acordarea recompensei și a pedepsei, de a pedepsi fapta, nu persoana, de a nu-l persecuta, de a nu-i aminti mereu o greșeală.

Tactul pedagogic solicită inteligență, ingeniozitate și afectivitate în sensul de a acționa adecvat, suplu și creator în vederea

reușitei depline a actului educațional. Elevii apreciază omenia, însușirea de bun psiholog, înțelegerea problemelor personale, ignorarea micilor abateri, renunțarea la pedeapsă când elevul și-a recunoscut vina, discreția, evaluarea obiectivă, imparțialitatea, corectitudinea, simțul umorului etc. Aptitudinile organizatorice întregesc structura aptitudinii pedagogice.

Ele includ capacitatea de organizare și ordonare a materiei, abilitatea de a organiza, îndruma și conduce activitatea clasei de elevi ca grup psihosocial. Munca la catedră necesită programarea timpului pentru fiecare lecție, dar și pentru fiecare semestru sau an școlar. Trebuie organizată evidența și controlul activității elevilor, precum și corecta evaluare a rezultatelor acestei activități⁶. O altă componentă importantă a aptitudinii pedagogice este capacitatea de a comunica cu clasa. Acest act comunicațional privește mai întâi abilitatea învățătorului de a transmite pe cale verbală sistemul de cunoștințe și priceperi astfel ca actul comunicării să fie viu, activ, dinamic, expresiv. De conținut și de fluenta verbală depinde în mare măsură calitatea predării cunoștințelor.

⁵ Ezechil, Liliana- *Comunicarea educațională în context școlar*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2002, p. 25.

⁶ Truță, Elena, Mardare, Sorina,- *Relația profesor-elevi*, Editura Aramis, București, 2007, p. 12.

În concluzie, profesorul model ar trebui astfel să își formeze un stil pedagogic democratic și nu autoritar, să țină cont de nevoile elevului, nu numai de obligațiile lui, să aibă aceea vocație pentru cariera lui, vocație ce înseamnă atât motivație internă, cât și dragoste pentru copii. Printre calitățile ideale ale unui profesor este și talentul pedagogic, abilitățile sociale și capacitatea de a relaționa nu doar cu clasa de elevi, ci și cu fiecare elev în parte.

Bibliografie

1. Crețu, T. – *Psihologia copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2005;
2. Ezechil, Liliana – *Comunicarea educațională în context școlar*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2002
3. Jude, I. – *Educație și socializare*, Editura Academiei române, București, 2008
4. Truță, Elena; Mardare, Sorina – *Relația profesor-elevi*, Editura Aramis, București, 2007

Prof. Răzvan-Raul IVAN
Liceul Teoretic „Decebal” Constanța

ATITUDINE ȘI RESPONSABILITATE CIVICĂ ÎN SOCIETATEA DE ASTĂZI

Vreau să pornesc această lucrare cu un apel și invitație la atitudine civică, lansat de către Societatea Timișoara:

„Societatea Timișoara – simbol al instaurării și apărării valorilor democratice în România postcomunistă prin istorica Proclamație din 1990 – își exprimă indignarea și perplexitatea față de afirmațiile primului ministru Victor Viorel Ponta, care respinge decorarea de către președinție a fostei conduceri a ICR – Institutul Cultural Român – susținând că scriitorul și profesorul Mircea Mihăieș ar avea idei și atitudini fasciste. Protestăm public față de o asemenea grosolană jignire adusă unei personalități publice dedicate din anii 1990 principiilor democratice și statului de drept și care a respins de nenumărate ori antisemitismul, rasismul și naționalismul primitiv. Cerem tuturor intelectualilor de bună credință să respingă asemenea agresiuni totalitare împotriva unor oameni cu idei și principii culturale și civice diferite de acelea ale baronilor premierului Victor Viorel Ponta. Epitelele aberante care i-au fost adresate lui Mircea Mihăieș jignesc nu un om, un scriitor, ci cultura română”.

Solidaritatea cu Mircea Mihăieș este, în acest context, o manieră de a reafirma centralitatea demnității intelectuale. Cel care a apărat spiritul critic cu tenacitate, în atâtea ocazii, este „fascist”, cel care a participat la edificarea unei instituții este un dușman odios care se cere insultat. Solidaritatea cu Mircea Mihăieș este alternativa la tăcerea ce anunță cedarea și lașitatea.

În acest caz, dar și în multe altele, intelectualitatea română a dat și dă dovadă de o mare atitudine civică.

Dar în ce constă atitudinea civică?

Exemplul personal, critica, observația, comentariul, sugestia. Ar trebui ca acel cetățean care nu fură, nu minte, păstrază orașul curat, nu se bate, stă civilizat la coadă, își vede de treabă la serviciu, să devină un **cetățean model**. Avem așa ceva printre noi?

Atitudine civică înseamnă etică, zel, sentiment profund de dragoste. Ne dăm seama că seamănă și chiar se întrepătrunde cu **patriotismul**.

Patriotism – iubire sinceră, legitimă față de patrie sau, în cazul patriotismului local, de loc, oraș, sat, e firesc, normal. Exagerările produc *patriotardismul*. A fi patriot presupune un echilibru emoțional, psihic, științific, tehnic, a distinge între dorință și realitate, adevăr și ficțiune, legendă și tradiție.

Contextul național, vis a vis de comportamentul românilor, se circumscrie celui european. Nu există o cenzură, o ruptură, între cele două comportamente, decât în măsura existenței unui șovinism, naționalism exacerbat, xenofobie sau mitocănie.

Georges Jacques Danton (avocat și om politic, conducătorul revoluției franceze), sfătuit să fugă din Franța, pentru că Francois Robespierre (și el conducător al revoluției franceze) îl va ghilotina, spune că nu are unde să fugă, pentru că nu-și poate lua patria pe talpa pantofului.

Patria nu este doar un loc geografic, ci și o stare de spirit, un reper în gândire. Fără Itaca, Odiseea nu ar avea sens.

Civismul sau comportamentul în cetate, atitudinea față de ea, de legile ei, înseamnă și patriotism. Nu poți fi patriot dacă nu dai dovadă de civism, nu te angajezi în ordine, disciplina, structura socială.

Comportamentul civic, patriotismul, sunt elementele normale ale unui bun cetățean, al locului țării.

Luna noiembrie 2014 a trezit în aproape toți românii din țară și de pe alte meleaguri, o atitudine și o responsabilitate civică cum am văzut doar în Decembrie 1989 și poate în iarna anului 1996. Tot iarna și acum, dar un pic mai devreme, s-a trezit acest urs puternic care este cetățeanul român, patriot și cu atitudine și responsabilitate civică demnă de **cetățeanul model**. Nu cred că

Imnul României a fost cântat mai mult decât acum, din 1989. În țară, în aproape toate orașele mari, pe alte meleaguri unde trăiesc români, Imnul „Deșteaptă-te române” a fost a fost șlagărul acestei ierni. În străinătate, a fost aplaudat, la fel cum a fost apreciată și atitudinea celor care l-au simțit din inimă.

Ziua Națională a scos mii de oameni în stradă în țară și pretutindeni unde trăiesc români. Mult mai mulți decât în ultimii 20 de ani.

Theodor Paleologu, spune că 1 Decembrie reprezintă realizarea unui ideal politic și un moment suprem în istoria României.

Un tânăr pianist din România care a ajuns în gara din Amsterdam s-a așezat la un pian public și a cântat Imnul Național al României. Pe tot parcursul cântecului, olandezii și turiștii aflați la fața locului l-au „acompaniat” cu aplauze.

Câțiva români plecați în Frankfurt au sărbătorit Ziua Națională cântând imnul țării și fluturând tricolorul în centrul orașului german. „Ne bucurăm de această zi, ne strângem cu drapelurile la noi, un mic discurs, cântăm imnul, vorbim, vizităm și târgul de Crăciun, apoi ne ospătam cu mâncăruri și băuturi românești”.

Florin Creangă, student în Anglia: „nu trebuie să uităm niciodată de istoria acestei țări, de tradițiile noastre și frumoasele calități ale neamului românesc și că românii prin muncă, seriozitate, curaj, inițiativă și responsabilitate au devenit modele demne de urmat în întreaga lume”.

Românii din Paris și din alte orașe s-au adunat de 1 Decembrie la Place du Trocadero pentru a sărbători, de la mii de kilometri distanță, Ziua Națională. Și-au strâns mâinile, și-au urat unii altora *La mulți ani!* Au cântat imnul și împreună, s-au prins în „Hora Unirii”. Cristina Chiș, a transmis din Paris „să ne unim forțele pentru a transforma împreună România de azi în România pe care ne-o dorim”. Iar României:

**„Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Țara mea de glorie, țara mea de dor?”
EMOȚIONANT!!!**

**Prof. Mirela POPESCU
Prof. Vasile ILIEȘ
Școala Gimnazială „Avram Iancu” Timișoara, Timiș**

VOCATIA DE DASCĂL. CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII UN DASCĂL MODEL PENTRU ELEVII TĂI?

Motto: „*Dascălul e făclia ce se stinge luminând!...*”

Într-o societate efervescentă în care viitorul pare din ce în ce mai surprinzător și mai grăbit, ne confruntăm cu ceea ce spunea Mircea Cărtărescu. „Ne-am pierdut moralitatea. Ne-am pierdut manierele și educația. Am uitat să ne mai îmbrăcăm frumos, să ne mai purtăm elegant. Am pierdut - nu burghezia materială, ci burghezia spiritului, noblețea spirituală. Suntem departe, foarte departe de ce am fost cândva.

Dar am credința fermă că ceva se va schimba într-o zi, că vom ajunge la o societate cu respect pentru valoare, prin care să construim altă Românie, la nivel spiritual.”

Societatea actuală, societate a competiției și a competenței, are nevoie de oameni care să se remarcă prin ceea ce știu și ce pot face cinstit și demn față de semenii. Există astfel de oameni...însă puțini mai sunt...și cred că știți de cine este vorba...dascăli.

Care e misiunea dascălului? „Profesorii sunt ca niște poduri, pe care elevii sunt invitați să le treacă; iar după ce i-au ajutat să le petreacă, se dau cu bucurie la o

parte, încurajându-i să își creeze propriile lor poduri.”.

Dascălul îndeplinește o profesie deosebită importantă, aceea care asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională, morală și cetățenească.

Profesiunea didactică este asociată cu câteva categorii fundamentale de roluri, acceptate de majoritatea sistemelor de formare a profesorilor: proiectare, managementul și organizarea activităților de învățare, consiliere psiho-educatională, managementul clasei de elevi, comunicare cu elevii, părinții și colegii, dezvoltare profesională de-a lungul vieții, participare la perfecționarea procesului educațional și a inovațiilor din școală, oferirea de servicii educaționale pentru comunitate etc. Personalitatea profesorului în condițiile învățământului actual presupune și o serie întreagă de

calități, determinate de specificul și complexitatea muncii pe care o desfășoară. Profesorul își asumă deci o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui. În școală, profesorul este conducătorul activității didactice care se desfășoară în vederea realizării obiectivelor prevăzute în documentele școlare.

Dascălul este cel care conștientizează toate transformările din viața socială, adaptându-se în permanență la nou. Rene Hubert considera că principala calitate a profesorului este vocația pedagogică, exprimată prin „a te simții chemat, ales pentru această sarcină și apt pentru a o îndeplini. Trei elemente îi sunt caracteristice: iubirea pedagogică, credința în valorile sociale și culturale, conștiința responsabilității față de copil. A fi profesor înseamnă un risc asumat. Adevăratul dascăl este cel care îi învață pe copii să se aprecieze și să valorizeze pe alții. El îi învață să își cunoască limitele și să trăiască cu ele, dar și să își apere și susțină punctele de vedere. Marele pedagog Comenius aureolează rolul pedagogului, precizând că „nu există o altă misiune mai nobilă sub soare decât cea de educator.” Prin

urmare, dascălul trebuie să fie un model pentru elevii săi și nu numai, să corespundă unor standarde deontologice.

Dascălul model presupune să fie un om integru, cu o bună pregătire de specialitate, capabil să emane în jur căldură sufletească, să iubească profund și sincer copiii. El trebuie să aibă darul de a răspândi lumină în mintea celor care-l înconjoară, călăuzit fiind pe drumul succesului de măiestrie pedagogică și de vocație. Stăpânirea de sine, cinstea, modestia, exigența față de propria persoană, năzuința spre perfecționare, fermitatea, consecvența, creativitatea, spiritul de anticipare, intuiția, răbdarea, toleranța, frânturile de suflet, munca din belșug, ambiția, perseverența, entuziasmul sunt calități care-l transformă pe dascăl în ideal pentru elevii săi.

El a descoperit izvorul cunoașterii și aceasta este sursa puterii sale, a învățat că munca este secretul tinereții și întreaga sa viață învață pe alții prin joc, a aflat că munca cinstită este drumul succesului curat și caută mereu metode și procedee de lucru potrivite care să alunge bezna necunoașterii. Vocația de dascăl este nobilă. Sufletul este liantul celorlalte componente care netezesc drumul spre împlinire profesională. A fi dascăl este o adevărată știință și artă. Sunt recunoscătoare deosebiților învățători și tuturor profesorilor de la Școala Gimnazială „Ion Agârbiceanu” din Alba Iulia care mi-au luminat mintea, șlefuit caracterul și călăuzit pașii în această viață. Iar în școlile în care mi-am desfășurat activitatea și cea din prezent, am avut prilejul a cunoaște dascăli model care mi-au influențat pozitiv viața.

Îndemn pentru toți dascălii...

- Zâmbește! Zâmbind vei comunica mai ușor cu semenii tăi!
 - În orice împrejurare poartă-te cu cei din jur fermecător, respectuos. Elevii tăi vor observa cu siguranță!
 - Ferește-te de stereotipii verbale, gestuale sau de conținut. Încearcă să fii altfel la fiecare întâlnire cu elevii tăi.
 - Folosește fără reținere jocul! Este acceptat la orice vârstă.
 - Încălzește întodeauna mintea elevilor tăi! Apropie-i astfel de învățare.
 - Încearcă să faci din fiecare lecție o situație de viață! Jucând cât mai multe roluri, elevul va face primii pași spre inserția socială.
 - Învăță-i pe elevii tăi să vorbească, dar să și asculte pe alții vorbind!
 - Fii exigent, dar drept! Elevii tăi te vor aprecia curând.
 - Colaborează cu elevii dar învață-i să decidă singuri pentru ei înșiși.
 - Obişnuiește-ți elevii să continue învățarea dincolo de ușa clasei! Este mai greu, dar, sigur mai eficient.
 - Străduiește-te să fii eficient: să lucrezi sistematic, să fii punctual, consecvent, organizat, optimist.
 - Zâmbește din suflet! Astfel vei realiza comunicarea adevărată cu semenii tăi!
- Aparent neînsemnați, lipsiți de acea putere atât de mult râvnită în zilele noastre, continuă să trăiască folosind armele ce le sunt la îndemână: mintea și sufletul. Mângărierea lor în zilele umbrite de norii ignoranței și aroganței sunt acele mânuțe calde care le oferă câte o floare și zâmbetul sincer și curat care apare pe chipul micuților în fiecare dimineață.
- Dascălul a fost și a rămas totdeauna un moderator al tuturor situațiilor critice, de fiecare dată prețuind omenia și onestitatea.

Bibliografie:

1. Cerghit I., „A fi educator”, Bucuresti, Editura Didactică si Pedagogică, 1978.
2. Dan-Spânoiu G., „Cunoasterea de sine si succesul”, Bucuresti, Editura Albatros, 1980.
3. Dottrens R., „Institutori ieri, educatori mâine”, Bucuresti, Editura Didactică si Pedagogică, 1971.

Prof. Mariana-Salomia MAIERESCU
Școala Gimnazială “Ion Agârbiceanu” Alba Iulia

PERSUASIUNEA CA REZULTAT AL MESAJULUI TRANSMIS

Introducere

Persuasiunea reprezintă registrul cel mai dificil al activității de comunicare, examenul cel mai sever. Ea urmărește schimbarea opiniei unei persoane sau grup și implicit modificarea atitudinii și comportamentului lor.

Persuasiunea implică:

- o minimă studiere a receptorului/receptorilor;
- structurarea și dozarea mesajului (cu ce să începi?, ce ar fi mai potrivit să transmit?, cum să fac?, în ce ritm?, ș.a.m.d.)
- o privire mai ATENTĂ asupra rolului mesajului în schimbarea opiniei

Rolul mesajului în schimbarea persuasivă

Până în anii '50, sursa comunicării era creditată cu o anumită influență, dar problemele apăreau de îndată ce se încerca o aproximare a acestei influențe. Existau anumite studii privind impactul pe care sursa îl are în comunicare. Numai că ele se limitau să consemneze un fapt aproape comun: atunci când sursa este credibilă, aprobarea receptorului este mult mai mare. (Weil, 1990).

Un cercetător american, Hovland (cf. Larson, 2003) inițiază o serie de experimente prin care încearcă să testeze influența sursei asupra acumulării de informații, asupra schimbării de opinie și, mai ales, asupra evoluției în timp a acestor schimbări.

Aceeași temă, cu conținut absolut identic, a fost prezentată la două grupe diferite. La prima, prezentarea a fost făcută de către o sursă considerată credibilă, iar la cealaltă de către una lipsită de credibilitate. Ce concluzii s-au desprins?

Cantitatea de informații acumulate a fost aproximativ aceeași, indiferent dacă materialul era înfățișat de către o sursă credibilă sau, dimpotrivă, de una lipsită de credibilitate.

În ceea ce privește schimbarea opiniei, au fost identificate diferențe semnificative. Atunci când materialul era prezentat de o sursă credibilă, subiecții și-au schimbat opinia în direcția propusă de comunicator. Semnificativ este faptul că, indiferent de opinia inițială (deci atât persoanele care inițial aveau aceeași opinie cu cea care urma să fie prezentată, ci și cele care aveau opinii diferite comparativ cu sursa), numărul celor care au acceptat concluziile prezentate de o sursă credibilă a crescut. În același timp, indiferent dacă subiecții aveau aceeași opinie cu sursa, ori o opinie diferită

– în cazul în care concluziile au fost prezentate de o sursă necredibilă, numărul celor care au fost de acord cu aceste concluzii a scăzut semnificativ.

Cantitatea de informații nu se modifică remarcabil, în timp, în funcție de credibilitatea sursei. Imediat după prezentare, volumul informațiilor asimilate se diminuează brusc, după care ritmul de uitare continuă, dar într-o modalitate mult mai lentă. Esențial este că ritmul de uitare este același, indiferent dacă sursa este credibilă sau nu.

Experimentul a dus la observații instructive și în ceea ce privește evoluția în timp a schimbărilor respective, mai precis în ceea ce privește persistența opiniilor formate sub impactul sursei. Opinia modelată de către o sursă credibilă cunoaște, după aceea, un proces de erodare. La patru săptămâni după transmiterea mesajului, numărul celor care acceptaseră concluziile sursei necredibile crește. Ceea ce a prilejuit o tendință de apropiere, sub impactul credibilității sursei, se diferențiaseră în mod vizibil. **Concluzia devine evidentă: în timp, sursa sau trăsăturile acesteia se estompează, iar pe prim plan apare ceea ce s-a spus și nu cine a spus.**

Cu alte cuvinte, sursa este uitată mai repede decât conținutul. După o perioadă de timp, persoana nu mai asociază în mod spontan conținutul cu sursa. Dacă la început diferențele cauzate de surse erau semnificative, după patru săptămâni conținutul își păstrează relieful, indiferent dacă a fost prezentat de o sursă credibilă sau necredibilă.

Concluzii și recomandări pentru activitatea didactică

Cele înfățișate mai sus prilejuiesc unele considerații. Sursa este importantă pentru moment, pentru impactul pe termen scurt. Nu e bine, în același timp, nici să se trateze cu superficialitate ceea ce o sursă necredibilă afirmă la un moment dat, pe motiv că ceea ce transmite tot nu va prinde, fiind spus de cine este spus. Mesajul are o rezistență superioară la erodarea cauzată de trecerea timpului. De fapt, avem de-a face cu o competiție între sursă și mesaj, din care mesajul iese întotdeauna învingător.

Comunicatorul care își propune schimbarea opiniei trebuie să țină cont că, pe termen mediu, vehiculul adevărat pentru schimbarea opiniei este mesajul, conținutul.

Sursa (**profesorul**, în procesul didactic) are importanța sa, care nu trebuie neglijată. Impactul ei maxim, este în momentul comunicării propriu-zise. Ea poate declanșa procesul de schimbare, ceea ce nu este puțin lucru. Numai că își epuizează resursele relativ repede, proces care trebuie compensat prin *consolidarea conținutului*. Iar aici o metodologie didactică interactivă este superioară ca eficiență.

Profesorii își inundă adesea elevii cu propriile lor idei profunde și bine organizate. Adesea ei recurg la explicații de genul „hai-sa-ți-arăt-cum”. Aceste conținuturi sunt preluate pe termen scurt,

dar în absența unei memorii excepționale ele nu sunt integrate în structura profundă cognitivă a elevilor (Joița, 2002). Un profesor, oricât de strălucit orator ar fi sau „popular”, nu se poate substitui creierelor elevilor și deci nu poate face activitatea care se desfășoară individual în mintea fiecăruia. Dacă elevilor nu li se oferă ocazia discuției, a investigației, a acțiunii individuale și în comun, a cooperării sinergice, provenite dintr-o metodologie didactică interactivă, învățarea de durată nu are loc.

Bibliografie:

- 1) Joița, E., (2002), *Educația cognitivă. Fundamente. Metodologie*, Editura Polirom
- 2) Larson, Ch., (2003), *Persuasiunea*, Iași, Editura Polirom
- 3) Weil, P. (1990), *Communication oblige!*, Paris, Editura „Les Editions d’organisations”

Prof. Gabriela MARINA
Școala Gimnazială “Avram Iancu” Alba Iulia

VIZITA LA MUZEU CA FORMĂ DE CUNOAȘTERE ÎN CADRUL LECȚIILOR DE ISTORIE

Istoria, fiind o știință a adevărului înfăptuit, trezește și cultivă sentimente, crează acele stări raționale și afective de care are nevoie orice ființă umană pentru a trăi și a se manifesta în conformitate cu interesele fundamentale ale omenirii.

În dezvoltarea multilaterală a tinerilor, valoarea și locul istoriei sunt asigurate de conținutul ei, de prezentarea evoluției omenesti de-a lungul timpului, a progresului neconținut al științei și tehnicii, în strânsă legătură cu dezvoltarea vieții spirituale.

Printre activitățile care îi pun pe elevi în legătură nemijlocită cu realitatea înconjurătoare, dându-le posibilitatea să concretizeze cunoștințele însușite la clasă cu elemente locale, se numără și vizitele la muzeu. Considerat ca loc de educație informală până nu demult, muzeul tinde să devină în parteneriat cu școala, un loc de educație formală și să contribuie la reînnoirea educației prin dezvoltarea unor demersuri pedagogice proprii.

Valoarea instructiv-educativă a vizitelor la muzeu constă în faptul că prin perceperea directă a vestigiilor istorice, elevul își lărgeste cercul de cunoștințe, reprezentările se înțeleg mai temeinic, iar corelația dintre trecut și prezent apare mai limpede. Prin contactul nemijlocit cu acestea se

conturează mai bine figura unor personalități istorice, se pot pune în evidență valorile lăsate de înaintași precum și lupta eroică a acestora pentru libertate.

Planificarea unei vizite la muzeu trebuie să țină cont de următoarele elemente:

- nivelul de cunoștințe disponibil în rândul unui public dat;
- organizarea exponatelor în așa fel încât să permită înțelegerea și învățarea, precum și interacțiunea între vizitatori și ghizi;
- posibilitățile de a efectua activități conexe ulterior vizitei, în context școlar.

Cele expuse mai sus pot fi ilustrate printr-o activitate didactică la Casa memorială a lui Avram Iancu. Casa este situată în satul Incești, la intrarea în comuna Avram Iancu, venind dinspre orașul Câmpeni. Casa Craiului Munților este o casă specific moșească - din 1801- de lemn, cu două încăperi și pridvor, cu ferestre înguste, cu un acoperiș cu șindrilă foarte înalt, țuguat și terminat cu 4 arcade semicirculare. Ea a fost ridicată în 1810 de tatăl lui Avram Iancu, Alisandru. Casa Iancului, denumire păstrată cu sfințenie de localnici, cuprinde obiecte personale ale acestuia, tunul, săbiile, fluierul și armele sale. În expoziția de istorie se păstrează certificatele școlare ale lui Avram Iancu, documente referitoare la pregătirea și desfășurarea răscoalei, testamentul lui Iancu.

La Incești se regăsește și o expoziție de etnografie care cuprinde: port moșesc, vase specifice zonei, unelte cu care se confecționau ciubere, tulnice sau donițe.

În acest context, elevii pot să observe cu atenție obiectele de artă populară, să enumere câteva din utilitățile practice ale obiectelor prezentate, să asocieze figura emblematică a lui Avram Iancu cu locurile vizitate.

Funcționând astfel ca suporturi pedagogice, muzeele pot fi exploatate în cadrul punerii în practică a programei școlare. Ele pot fi un instrument important de predare utilizat și pe durata a numeroase tipuri de activități sau proiecte educative, cum ar fi cele elaborate în jurul faptelor sau acțiunilor comemorative.

Bibliografie

Borza Alexandru, 2014, *Valorificarea turistică a patrimoniului material și imaterial al județului Alba*, Editura Altip;

Florescu Radu, 1999, *Bazele muzeologiei, Curs universitar*, Universitatea Creștină Dimitrie Cantemir;

http://www.acuz.net/html/Excursia_ca_forma_de_cunoastere_in_cadrul_lectiilor_de_istorie_in_scoala_auxiliara.html, accesat la data 25.11.2014;

Prof. înv. primar Viorica MEDREA
Școala Gimnazială "Vasile Goldiș" Alba Iulia

TELEVIZOR VERSUS LECTURĂ

În urma cercetărilor desfășurate în ultimii ani, nu mai rămâne nici o îndoială: „vizionarea programelor de televiziune și calculatorul dăunează dezvoltării și funcționării creierului uman. Aceasta, deoarece activitatea corticală, atunci când ne așezăm în fața ecranului, este complet diferită de aceea întâlnită în mod obișnuit în viața oamenilor. Cele câteva ceasuri petrecute zilnic de copii în fața televizorului și a calculatorului, încă din primii ani de viață, vor influența definitiv modul în care creierul va răspunde pe viitor la provocările lumii reale, modul în care va procesa informația.”

Virgiliu Gheorghe acreditează studiile realizate de Akio Mori și Ryuta Kawashima, care constată cu claritate că vătămarea cortexului prefrontal de-a lungul vizionării TV are ca efect direct creșterea agresivității ca urmare a pierderii controlului asupra comportamentului agresiv. De altfel, Marshall McLuhan, în lucrarea sa „Mass-media sau mediul invizibil”, afirmă că „era racordării la realitatea lumii imaginii video marchează reîntoarcerea la cultura tribală.” Se întreabă, în acest context, V.Gheorghe dacă „scurtătura electrică a culturii audio-video este o cale tehnologică a reducerii individului uman la condiția de animal.”

Experiența TV nu este una interactivă, ci, dimpotrivă, ea pasivizează complet puterile mentale ale omului. Nu este

o experiență vie, aplicată la situațiile specifice, particulare ale vieții. Copilul nu este provocat să-și pună întrebări, să se implice într-o conversație. Comunicarea cu televizorul este una monologică și impersonală. Numai televiziunea vorbește, însă nu nouă sau copilului, ci unei mase de oameni, tuturor și nimănui în mod special. Cei mici au însă nevoie de o adresare personală, de dialog. În fața televizorului, copiii nu își pun întrebări, nu caută soluții, nu vorbesc și, cu adevărat, nici nu ascultă. Ei sunt doar absorbiți în interiorul fluxului de imagini și sunete fascinante ce ies din cutia TV.

Majoritatea specialiștilor în domeniu susțin că nu trebuie permis ca vizionarea TV să înlocuiască jocurile fizice (alergatul, înotul, mersul pe bicicletă etc.), lucrul de mână (a construi, a coase, a întreprinde, în general, ceva cu mâinile) sau alte activități prin care cele două părți ale corpului (stânga-dreapta) și conexiunile corespunzătoare lor din creier învață să se coordoneze între ele.

O urmare periculoasă a vizionării excesive a programelor TV de orice fel este renunțarea la lectură. „Televizorul este mai provocator, mai relaxant, nu pretinde nici un efort, spun copiii, și de aceea îl preferă.”

De ce s-a ajuns la această situație? Poate pentru că televizorul anulează satisfacția lecturii; vizionarea solicită un efort mental inferior celui cerut de lectură, ceea ce-l va determina pe copil să găsească cititul ca fiind prea dificil.

Explozia științei la care asistăm astăzi, tehnica i-a făcut pe copii dependenți de televizor, a condensat timpul pe care copiii erau dispuși să-l petreacă spre a găsi răspunsuri la întrebări, le-a micșorat dorința de a citi. Lectura îi permite copilului să viseze, îi lasă imaginația să zboare. Cititorul este pus în fața unei provocări, el trebuie să-și imagineze tot ceea ce citește, în timp ce televiziunea impune un ritm rapid al evenimentelor, oferă imaginile de-a gata, deja formate, „omorând” pur și simplu orice idee. Cititul înseamnă concentrare pe când televizorul susține o atitudine pasivă, atenția privitorului fiind susținută doar de stimuli externi.

Întrebând elevii mei despre personajele din „Fram, ursul polar”, scrisă de Cezar Petrescu, aceștia au răspuns diferit, în funcție de modul în care au venit în contact cu romanul. Astfel, cei care l-au citit au putut oferi detalii despre personaje, despre trăirile lor și despre dialogul dintre acestea. Cei care au urmărit la televizor ecranizarea romanului au dat detalii despre culori, despre mișcarea personajelor, despre efectele vizuale folosite,

neputând oferi informații de tip cauză-efect și nici argumenta afirmațiile făcute.

De asemenea, am putut observa în practica la clasă, atitudinea copiilor în timpul ascultării unei povestiri. Copiii obișnuiți cu televizorul așteaptă permanent imaginile, pozele explicative. Când acestea nu apar, ei se plictisesc și „schimbă canalul”, își pierd atenția. Cercetătorii sunt de părere că acești copii se mulțumesc doar cu percepția vizuală, emoțională sau senzorială a lucrurilor, fără a mai face efortul înțelegerii lor, căci acestea le învață zi de zi de la televizor. Înțelegerea, gândirea ajung să fie lucruri prea dificile, enervante și plictisitoare.

În privința aspectului religios, educația pe care o formează televiziunea este una liberală (în sens nihilist) și sincretică. Ideile darwiniste sunt amestecate cu credința în extraterestri, în puteri și fenomene supranaturale. Se impune o pseudocultură religioasă – curiozități, senzațional sau chiar șarlatanii.

În zilele noastre părinții și cadrele didactice nu interzic nici lecturile care conțin învățături mincinoase, de natură să deformeze adevărul creștinesc. Astfel, cartea „Harry Potter”, scrisă de o membră a bisericii sataniste, după cum însăși declară, a provocat sindromul Harry Potter: puternice dureri de cap suferite de copii în urma citirii cărții. Însuși interpretul rolului principal al filmului realizat după această carte a fost internat pentru un interval de timp într-un spital de boli psihice.

Întrebați fiind ce le place la această carte, elevii mei au răspuns că sunt fascinați de lumea magică prezentă în carte, de vrăjitorie, de puterea miraculoasă cu care personajul principal își pedepsea inamicii. Oare această înclinație a copiilor spre magie, spre supranatural și senzațional nu le este formată zi de zi prin programele de televiziune?

Indiferent de aspectele negative ce revin televizorului prin folosirea sa abuzivă, nu trebuie însă să uităm că acesta poate fi un extraordinar instrument de deconectare și de informare. Misiunea părinților și a cadrelor didactice este de a-i învăța pe copii „ce” și „cât” să privească, făcând din televizor un aliat și nu un dușman.

Bibliografie:

GHEORGHE, VIRGILIU, CRIVEANU, NICOLETA, DRĂGULINESCU, ANDREI, 2007, *Efectele micului ecran asupra minții copilului*, Editura Prodromos, București

Prof. înv. primar Valentina MUNTEANU
Școala Gimnazială „Sf. Vineri” Ploiești, Prahova

FORMAREA COMPORTAMENTULUI CIVIC LA ȘCOLARII MICI

Ca dascăli formăm comportamentul civic al elevilor oferindu-le în permanență ca exemplu, propriul nostru comportament. Atitudinile și faptele de zi cu zi trebuie să se constituie într-o conduită general-umană pozitivă pe care elevul o va recepta ca atare. Astfel elevii vor dobândi capacitatea de a selecta din noianul de fapte sau acțiuni pe cale de urmat, conștientizând treptat valoarea acestui tip de comportament.

Cunoștințele ce urmează a fi predate la orele de educație civică vor fi asimilate și vor întregi aportul la formarea unor priceperi și deprinderi cu ajutorul cărora elevul devine apt să se adapteze cu succes cerințelor și normelor pe care societatea le impune. Nu există elev care să nu caute să își imite învățătorul în atitudini, gesturi, ticuri, îmbrăcăminte. Învățătorul este pentru elev modelul pe care îl imită.

Prin intermediul disciplinelor istorie, religie, educație civică școlarul află modele exemplare de comportament în spiritul valorilor morale care s-au impus în societate de-a lungul timpului. Cunoașterea premiselor istorice ale formării și afirmării virtuților din care fac parte generează în sufletele elevilor sentimente de apreciere față de curajul și

vitejia înaintașilor. Învățând din aceste adevărate exemple de eroism școlarul își însușește modele pozitive de viață, manifestând atașament față de valorile istorice și naționale.

Lecțiile de limba română, prin bogăția tematică a textelor prezente în manuale, oferă exemple concrete de atitudini, evenimente, fapte pe care analizându-le și cântărindu-le elevii își însușesc concepte, idei și comportamente. Textele cu încărcătură educativă specifică, precum, Strada, Semaforul și altele de acest fel urmăresc să le formeze elevilor o atitudine preventivă, să înțeleagă necesitatea respectării unor norme și reguli care să-i ferească de eventuale pericole, atât pe stradă ca pietoni sau bicicliști cât și acasă.

Textele referitoare la activitatea educativă contribuie la formarea unor atitudini corespunzătoare față de colegi, prieteni ajutându-l pe copil să se integreze cu ușurință în colectivitate. Ei dobândesc capacitatea de a se face ascultați, de a asculta, de a-și face cunoscute propriile opinii, acceptând totodată părerile celorlalți. Școlarul conștientizează importanța folosirii formulelor de politețe într-o manieră care să dovedească cunoașterea și respectarea normelor de

comportare civilizată în situații diferite. Buna cuviință, conduita morală, comportamentul corect, fundamentează atitudinea copilului în relația cu ceilalți. Textele inspirate din viața de familie contribuie la dezvoltarea concepției despre sine și despre semenii. Prin mesajele transmise de aceste lecturi școlarul conștientizează necesitatea unei implicări active în viața de familie, despre obișnuința de a se gospodări și în același timp realizează că pe lângă drepturi în cadrul familiei îi revin și îndatoriri. El învață să se recunoască drept o entitate cu năzuințe proprii, înțelegând diferențele dintre oameni, adoptând o atitudine corespunzătoare față de cei din jur. Selectând fapte și întâmplări din universul apropiat copiilor, din manuale, suportul ilustrativ al lecțiilor constituie un sprijin real în luarea unor decizii potrivite ajutându-i să-și formuleze propriile opinii în aprecierea unor situații cu conținut civic.

Elevii trebuie antrenați în activități directe. Aceste activități se pot organiza pe grupe de elevi, cu întreaga clasă și pot îmbrăca forme diferite jocuri de rol, dramatizări, exerciții de simulare a unor situații concrete, dezbateri a unor fapte reale, vizite, vizionarea unor filme urmate de comentarea imaginilor și altele.

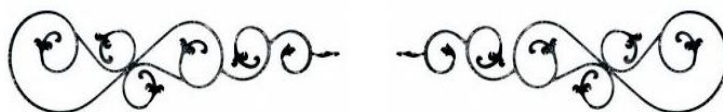
Aceste forme de activitate având un caracter practic-aplicativ pot fi extinse și la nivelul celorlalte discipline ori de câte ori avem ocazia să modelăm comportamentul civic al elevilor.

Bibliografie

Ghergu A., 1997, O nouă perspectivă asupra educației-școala pentru diversitate, Editura Spiru Haret, Iași

Roșu Mihail, Dumitru Alexandrina, Ilarion Niculina, 2000, Ghidul învățătorului, Editura All

Prof. înv. primar Ionela STAN
Colegiul Tehnic Apulum Alba Iulia

ROMÂNIA ÎN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL ȘI ÎNFĂPTUIREA MARII UNIRI DIN 1918

Războiul României declarat în vara anului 1916, pentru eliberarea provinciilor istorice românești – Ardealul, Banatul, Crișana, Maramureșul și Bucovina – de sub cîmpire a monarhiei dualiste austro – ungare, ca război just, național, a fost purtat de întregul popor român. Mobilizarea decretată în seara zilei de 14/27 august 1916, când s-a trimis la Viena *declarația de război* a României către Austro – Ungaria, a fost însoțită de un entuziasm de nedescris. Chiar în noaptea decretării mobilizării, conform planului de operațiuni, dinainte stabilit, trupele române de acoperire au trecut Munții Carpați, înaintând pe toată întinderea zonei muntoase de la Dorna și până la Orșova.

În scurt timp de la intrarea României în război, armatele române au izgonit armatele austro-ungare din Brașov, Făgăraș, Sfântul Gheorghe și din alte localități ajungând până în apropierea Sibiului și Sighișoarei.

Planul de operațiuni, aprobat de conducătorii statului român, își fixa ca obiectiv strategic al forțelor armate române zdrobirea forțelor de rezistență austro-ungare în Transilvania și înaintea rapidă spre Câmpia ungară, ceea ce permitea o scurtare simțitoare a frontului românesc, inițial pe toți Carpații, o joncțiune cu armatele ruse, cu repercusiuni dintre cele mai grave pentru armatele Puterilor Centrale.

Declarația de război a României neașteptată de către Puterile Centrale, ca și înaintarea fulgerătoare a armatelor sale în Transilvania a constituit un ajutor de mare preț francezilor, unde la Verdun armatele germane erau într-o puternică ofensivă.

Neputând rezista singure împotriva trupelor române, unitățile austro-ungare pe frontul din Transilvania au fost întărite cu puternice divizii germane, aproape 40, scoase de pe frontul de vest.

Dar ofensiva victorioasă a armatelor române a fost oprită. Aceasta din cauza aliaților României – Marile Puteri, Rusia, Franța, Anglia și Italia, care nu și-au respectat obligațiile asumate cu ocazia încheierii, în august 1916, a convenției militare cu guvernul român. În primul rând, în pofida obligațiilor semnate și de șeful Statului Major al armatelor imperiale ruse, Alexeev, ofensiva pe frontul rusesc a armatelor țariste conduse de generalul Brussilov nu a continuat cu vigoare, ceea ce a avut urmări dintre cele mai negative. Multe din unitățile militare ale Puterilor Centrale rămânând disponibile, de pe acest front, au fost aduse pe frontul român.

Starea populației din teritoriul ocupat de către Puterile Centrale era deosebit de grea. Comandamentul german a organizat jefuirea sistematică a bogățiilor țării și a populației.

În întreprinderile industriale, care fuseseră militarizate, s-a introdus un adevărat regim de muncă forțată, iar țăranii erau jefuiți de cereale, vite, erau siliți să lucreze pe moșii în favoarea ocupanților; în timp ce populația primea, pe bază de cartelă, rații de hrană cu totul neîndestulătoare, produsele jefuite erau transportate în Germania.

Împotriva populației au fost folosite metode teroriste: multe sate și orașe au fost incendiate și devastate, locuitorii au fost arestați și, după un simulacru de judecată, au fost deportați în Germania, unii fiind executați.

În vara anului 1917, în cadrul planului general de ofensivă a Antantei, armatele române, refăcute și înzestrate cu aportul tehnic și militar al Franței și Angliei, au pornit de pe frontul din Moldova, împreună cu armatele ruse, o contraofensivă puternică, menită să împiedice încercarea comandamentului armatei germane de a sparge frontul româno-rus, de a ocupa întreaga Moldovă și de a-și croi drum spre Ucraina.

Luptele din vara anului 1917 s-au încheiat cu înfrângerea trupelor Puterilor Centrale pe frontul din Moldova. Principalul factor în obținerea acestei victorii l-a constituit vitejia soldaților români, care au luptat cu eroism, animați de dorința de a împiedica ocuparea întregului teritoriu al țării, de a-și elibera căminele cotropite.

României i-a fost impus de către Puterile Centrale le 28 noiembrie / 9 decembrie 1917 un armistițiu provizoriu. Găsindu-se cu armatele sale singură în “triunghiul morții”, întrucât de jur împrejurul țării care mai rămăsese liberă, în Moldova, se aflau unități ale Puterilor Centrale, forțe armate deosebit de puternice și fiind părăsită de aliații săi din Antantă, cu care încheiase tratate, România a fost pusă în imposibilitate să facă altceva decât să trateze forțat cu inamicul și să semneze le 20 februarie / 8 martie 1918 la Buftea un tratat preliminar de pace, care a stat la baza tratatului înrobitor de la Buftea – București din 24 aprilie / 7 mai 1918, tratat imperialist, prin care nu numai că i se răpeau importante teritorii și i se nega independența, dar Germania, mai ales, tindea să facă din România o colonie a sa. Se încerca să se anuleze toate drepturile poporului român incluse în tratatele internaționale de la 1393 și până la Congresul de la Berlin din 1878.

Lucrările Congresului au fost conduse de patriotul român Iancu Flondor, fost deputat român în parlamentul de la Viena. El a propus moțiunea prin care se hotăra: “Unirea necondiționată și pentru vecie a Bucovinei în vechile ei hotare ... cu regatul României”. Această moțiune a fost sprijinită de reprezentanții Consiliilor minorităților naționale din această provincie.

În ultimele luni ale anului 1918 cei peste 3 milioane de români din părțile Ardealului, Banatului, Crișanei și Maramureșului, sub conducerea Consiliului Național Central Român de la Arad, hotărâsc a ține o mare adunare națională cu caracter plebiscitar, constituit, la Alba Iulia, pe ziua de 1 decembrie 1918.

Adunarea de la Alba Iulia, ca semn al marelui act de reunire a țărilor române, sub Mihai Viteazul, este bine pregătită. În toate localitățile Transilvaniei, românii se întrunesc și își aleg împuterniciții delegați pe care îi investesc cu acte semnate de obștea satelor, pentru a se face clar și hotărât cunoscută tuturor dorința lor nestrămutată de a se uni cu țara mamă.

În acest fel, la Alba Iulia, în ziua de 1 decembrie 1918, la Marea Adunare Națională constituită sosesc 1 228 de delegați cu drept de vot deliberativ pe lângă o masă de peste 100 000 de români veniți din toate colțurile Transilvaniei pentru a întări actul de unire. De remarcat că din cei 1 228 de delegați, 150 erau reprezentanți de drept ai muncitorimii române, iar din cei peste 100 000 de participanți, peste 10 000 o formau muncitorii, care au venit cu pancarde și steaguri roșii de panglici tricolore, dovadă a înaltului patriotism de care a fost animată dintotdeauna clasa noastră muncitoare.

În cadrul Marii Adunări Constituante de la 1 decembrie 1918 s-a adoptat istorica “Declarația de la Alba Iulia”.

Astfel, prin lupta hotărâtoare a întregului nostru popor de pe ambele versante ale Carpaților s-a împlinit dorința cea mai arzătoare milenară, pe care patrioți înflăcărați și revoluționari socialiști, grupați în jurul revistei “Dacia Viitoare” din anul 1883 au ținut-o mereu trează, aceea a refacerii Vechii Dacii așa cum ea fu, căci istoria și dreptul, țărâna de douăzeci de ori seculară în care sunt îngropați strămoșii dau dreptul românilor de a aspira la o Dacie Română.

Bibliografie:

Durandin Catherine, *Istoria Românilor*, Institutul European, Iași, 1998

Georgescu Vlad, *Istoria românilor de la origini până în zilele noastre*, Ed. Humanitas, București, 1992

Hitchins Keith, *România 1866-1947*, Ed. Humanitas, București, [1996]

Istoria Românilor, România întregită (1918-1940), vol. VIII, Editura Enciclopedică, București, 2003

Scurtu I., *Evoluția regimului politic de la democrație la dictatură*, Editura Didactică și Pedagogică, R.A. București [1996]

Scurtu Ion, Buzatu Ghe., *Istoria românilor în secolul XX (1918-1948)*, Ed. Paideia, București, 1999

Prof. înv. primar Cristina – Constantina STÎNGĂ
Liceul Tehnologic „Ing. Ionete Aurelian” Malu Mare, jud. Dolj
Prof. Paula- Didela STÎNGĂ
Școala Gimnazială Țuglui, jud. Dolj

DASCĂLUL-MODEL DE RESPONSABILITATE PENTRU ELEVI

„Dascălii sunt ca niște poduri, pe care elevii sunt invitați să le treacă; iar după ce i-au ajutat să le petreacă, se dau cu bucurie la o parte, încurajându-i să își creeze propriile lor poduri.” (Supă de pui pentru suflet).

Rene Hubert considera că principala calitate a profesorului este vocația pedagogică, exprimată prin „a te simți chemat, ales pentru această sarcină și apt pentru a o îndeplini. Trei elemente îi sunt caracteristice: *iubirea pedagogică, credința în valorile sociale și culturale, conștiința responsabilității față de copil.*

A fi dascăl înseamnă un risc asumat. Adevăratul profesor este cel care îi învață pe copii să se aprecieze și să valorizeze pe alții. El îi învață să își cunoască limitele și să trăiască cu ele, dar și să își apere și să susțină punctele de vedere.

Din perspectiva psihologică, patriotismul este considerat ca o trăsătură a personalității fiecărui om. Ea se cristalizează de la vârste fragede și se îmbogățește pe parcursul vieții acestuia ca urmare a interacțiunii lui cu patria sa, a conștientizării legăturilor de solidaritate dintre el și țara sa.

Pornind de la ideea de cultivare a valorii virtuților morale, ne străduim să le cultivăm și să le imprimăm, micilor școlari, cumpătare, curaj, spirit de dreptate,

sentimentul de dragoste față de patrie și popor. Prin sarcinile educative ce ne revin punem temelia, contribuim la formarea unor oameni capabili să discearnă între bine și rău și să cultive un comportament social civilizat. De aceea, în ansamblul sarcinilor educative, ce ne stau în față, un loc prioritar îl ocupă educarea sentimentelor patriotice, de apartenență la locul natal, la familie.

Pedagogul american Bruner (1970) consideră că ”oricărui copil, la orice stadiu de dezvoltare i se poate preda cu succes, într-o formă intelectuală adecvată, orice temă”, dacă se folosesc metode și procedee adecvate stadiului respectiv de dezvoltare, dacă materia este prezentată” într-o formă mai simplă, astfel încât copilul să poată progresa cu mai multă ușurință și mai tematic spre o deplină stăpânire a cunoștințelor.

Formarea conștiinței patriotice, presupune asimilarea unui volum de informații care reflectă multiplele aspecte ale patriei, declanșarea unor trăiri afective, consolidarea unor convingeri patriotice și formarea de valori.

Poate că cea mai importantă valoare de care trebuie legat patriotismul este implicarea socială. În locul unei atitudini pasive, de așteptare a unor schimbări de sus, copiii pot învăța că pot contribui la dezvoltarea comunității în care se află, fiind atenți la nevoile celorlalți și ajutându-i pe semenii lor, indiferent cât de puțin. Dacă copiii vor înțelege că inițiativa lor contează și că ei pot face o diferență, vor fi mult mai dispuși să se implice în viața socială. În plus, ei trebuie să știe că orice societate funcționează doar atâta timp cât oamenii vor să se ajute unii pe ceilalți și să își ofere o parte din timpul și resursele lor pentru binele celorlalți. Societatea nu este un termen abstract ci este o mulțime de oameni care trăiesc împreună și care depun efort ca lucrurile să meargă bine pentru toți.

Când le trezim copiilor interesul pentru cultura, tradițiile și obiceiurile românești, apare inevitabil și sentimentul de mândrie națională. Din fericire România are o grămadă de valori și bogății, care trebuie arătate copiilor. Astfel, ei învață să aprecieze ceea ce au, să fie recunoscători și să se simtă mândri că au avut șansa să se nască aici. Dacă reușim să îi facem pe copii cu adevărat interesați de tradițiile și cultura populară, ei vor învăța să le prețuiască și să le ducă mai departe din dragoste și nu din obligație.

Opusă față de dorința de a ne compara cu alții pentru a ne scoate în față, toleranța îi va învăța pe copii să îi accepte pe ceilalți oameni, indiferent de locul în care s-au născut. Pentru a-i ajuta pe copii să fie toleranți trebuie să le explicăm contextul în care un om a devenit ceea ce este. Astfel, în loc să le spunem copiilor că țiganii sunt hoți (și să îi

speriem că îi fură țiganii), putem să le explicăm de ce câțiva dintre ei au ajuns să facă asta. Contrar aparenței, nu este greu să îi învățăm pe copii toleranța. Ei oricum se nasc fără prejudecăți și e de datoria noastră să îi păstrăm așa. Dacă în jurul nostru suntem asaltați de anti-modele, putem găsi în istorie și cultură modele morale, oameni care s-au pus în slujba celorlalți sau care s-au sacrificat pentru țara lor. Astfel, profitând de eroii naționali, putem să le arătăm copiilor ce înseamnă vitejia și dragostea de țară.

Patriotismul trebuie legat de un sentiment de respect față de cei care de-a lungul timpului s-au zbatut pentru țară, pentru independența și libertățile de acum. Copiii trebuie să înțeleagă privilegiul de a trăi într-o țară liberă și independentă și să fie conștienți de sacrificiile făcute de români pentru aceste lucruri.

În continuarea respectului față de țară și de ceilalți vine și formarea spiritului civic. Copiii trebuie să înțeleagă că, așa cum Statul îi ajută să își asigure o educație, siguranță și ordine, așa și ei vor trebui când sunt mari să contribuie mai departe la îmbunătățirea societății.

Legat de implicarea socială, optimismul este o valoare care merge mână în mână cu patriotismul. El îi ajută pe copii să fie încrezători în viitor și în capacitatea lor de a face schimbări, atunci când vor crește.

Bibliografie:

Gheorghe Tomsa, 2005,” Psihopedagogie preșcolară și școlară “.

Jack Canfield și M.V.Hansen, “Supa de pui pentru suflet”, editura Adevăr divin

<http://www.psihologpentrucopii.ro/2013/12/sa-ii-invata-m-pe-copii-patriotismul/>

Prof. înv. primar Anamaria Claudia TEIUȘAN
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Ighiu

ADOLESCENTII PE INTERNET - INTRE OPTIMISM SI PESIMISM

Expansiunea rapidă a internetului din ultimii 20 de ani a ridicat semne de întrebare cu privire la potențialul impact al noilor tehnologii de comunicație asupra viitorului nostru social. Comunicarea mediată de computer în toate formele sale nu mai este un fenomen chiar atât de nou, iar expansiunea sa este atât de rapidă încât nu putem să ne imaginăm încă foarte clar ce forme va lua în viitor. Cei care își imaginau și încercau să prezică în anii '90 un potențial impact al internetului asupra viitorului nostru se bazau pe observații referitoare la ultimele apariții în materie de tehnologie, cum ar fi telefoanele sau televizoarele, și previziuni bazate pe tendințele din acei ani în ceea ce privește disponibilitatea internetului, utilizare și efecte. În ciuda acestor puncte de plecare comune, viziunile au fost deosebit de polarizate.

Cele mai **optimiste** viziuni asupra internetului din anii '90 se concentrău pe capacitățile unice oferite de tehnologie, în particular capacitatea de comunicare și colaborare rapidă la distanțe mari. Conexiunile sociale reprezentau o temă majoră. Se vorbea despre un nou sens dat cuvântului ”comunitate”, în cadrul căreia comunicarea mediată de computer se va realiza prin căi electornice ceea ce drumurile asfaltate nu au putut să facă și anume să ne conecteze mai degrabă decât să ne îndepărteze, să ne pună în situația de a controla un ”vehicul” fără a ne detașa de restul lumii. Dincolo de beneficiile sociale, optimiștii internetului subliniau apariția unor noi forme de literatură și artă, mai ales forme interactive, care aveau să șteargă granițele dintre creator și spectator.

Democratizarea informației era un alt lucru văzut posibil prin intermediul internetului. Atât individul cât și comunitățile urmau să aibă de câștigat ceea ce le-a fost interzis pentru așa de mult timp și anume puterea cunoașterii și a comunicării. Pentru adolescenți această viziune includea o încredere de sine crescută, o voce pentru cei marginalizați, un simț mai puternic de apartenență la o cultură globală, un mai mare interes pentru politica și evenimentele internaționale etc.

Optimiștii internetului se concentrau pe conexiunile sociale făcute posibile prin intermediul comunicării online în timp ce viziunile **pesimiste** privitoare la internet subliniau mai mult modalitățile prin care activitatea online ne va dezumaniza, ne va deteriora și diminua conexiunile sociale existente în afara mediului online, și anume legăturile reale. Astfel eram avertizați cu privire la pericolele conexiunilor mediate de computer: descreșterea abilităților de interacțiune socială și intimitate dar și cu privire la posibilitatea de a deveni dependenți de internet. Scepticii aratau cu câtă ușurință cineva poate adopta o identitate falsă sau cât de ușor conversațiile și navigarea pe internet pe care noi le credem a fi private pot fi interceptate de alți indivizi, corporații sau entități guvernamentale. Din această perspectivă pesimistă, adolescenții care își

petreceau prea mult timp online riscau să își piardă prietenii, sănătatea mintală, deprinderile de interacțiune socială, să cadă în tot felul de capcane întinse de falși utilizatori, sau chiar să devină dependenți de online sau delincvenți.

Astăzi, în anul 2014, putem vedea limpede că atât optimiștii cât și pesimiștii aveau într-o oarecare măsură dreptate. Avem de câștigat de pe urma libertății și rapidității în comunicare, a volumului mare de informație la care avem acces în orice moment, dar în același timp avem de pierdut pentru că interacțiunea socială online ne afectează abilitățile de comunicare din offline, din viața reală, ne fac dependenți de social media și ne limitează abilitățile de relaționare cu semenii noștri atunci când îi întâlnim față în față.

Cu toții suntem afectați de internet, dar am adus în discuție adolescenții pentru că ei sunt cei mai expuși riscurilor asociate cu activitatea pe internet. Adolescența este o etapă din viață care în general reprezintă o trecere de la viața preponderent petrecută în familie la conexiuni tot mai crescute cu lumea socială, trecând de la valorile definite de părinți la cele definite de sine însuși și de cercul de prieteni.

Este aproape imposibil ca noi, în calitate de educatori, să-i protejăm pe adolescenți de toate pericolele care-i pândesc pe internet. Ceea ce putem noi să facem este să-i "echipăm" cu suficiente

informații cu privire la ce înseamnă internetul, să le expunem atât varianta optimistă cât și pe cea pesimistă, să le arătăm beneficiile dar și pericolele, să le explicăm că orice exces poate conduce la dependență, că ei singuri trebuie să-și dozeze timpul și să-și selecteze conținutul și apoi să avem încredere că ei vor face cele mai bune alegeri atunci când va veni momentul. De acum înainte va trebui să-i pregătim atât pentru viața offline, adică cea reală, cât și pentru viața online - cea virtuală.

Bibliografie

Kate Hellenga - 2002 - Social space, the final frontier: Adolescents on the internet, Cambridge University Press

prof. Ioana-Maria TOMA
Școala Gimnazială "Avram Iancu" Alba Iulia

AVRAM IANCU- MODEL ȘI INSPIRAȚIE

Avram Iancu - de ce model?

Avram Iancu - de ce inspirație?

Un astfel de om născut să fie erou național la 48 de ani, nu poate fi decât model!

Un astfel de erou care la 28 de ani își încheie viața de om, trăind încă 20 de ani tulburat de ce ar mai fi putut să facă pentru români, nu poate fi decât inspirație!

Un model și o inspirație pentru noi!

Pentru noi, cei din zilele de astăzi, care trăim doar pentru NOI și pentru „fericirea” noastră de mâine!

Oare am mai pomenit, în vremurile care le-am trăit și pe care le trăim, tineri care să lupte cu atâta îndârjire pentru cei mulți?

Ca tânăr avocat, la cei 24 de ani, s-a alăturat altor tineri, în memoriul adresat împăratului austriac, în care spunea „Ca român, semnez petiția cu condiția ca, în cazul când s-ar realiza drepturile poporului și egalitatea sa, să se asigure tuturor națiunilor de limbă felurită din Transilvania și Ungaria existența națională și limba maternă, iar eliberarea din iobăgie să se îndeplinească fără nici o despăgubire bănească, deoarece țăranii au plătit destul, chiar prea mult, timp de mai multe secole, de când nobilii le uzurpă nu numai drepturile civile, ci și pe cele sacre umane.”

La Marea Adunare Națională din 30 aprilie 1848, din 3-15 mai 1848 și din 21 septembrie 1848, Avram Iancu a adunat peste 2000 de moți, 10 000 de moti respectiv 6 000 de moți pe care i-a organizat și disciplinat militărește alături de alți fruntași a vremii! Pe lângă aceștia, bineînțeles că erau și zeci de mii de țărani români, precum și revoluționari munteni și moldoveni. Românii au cerut încetarea persecuțiilor împotriva lor, care luaseră amploare mai ales după înlăturarea iobăgiei.

La 8 noiembrie 1848, la ordinul General Comando austriac din Transilvania, Avram Iancu, cu 4.000 de combatanți din Legiunea Auraria Gemina, participă la operațiunile militare austriece. La aceste operațiuni a participat armata austriacă și un total de 30.000 combatanți români.

Și avea doar 24 de ani !

La 29 noiembrie 1848 Avram Iancu avea gata de luptă alți 1.500 de moți, la solicitarea armatei austriece. Cu ei s-a deplasat pentru a lua parte la luptele cu armata ungară.

La 25 de ani, în 15 decembrie 1849, Avram Iancu, a fost arestat, într-un târg, de soldații austrieци. Sub presiunea românilor, care se aflau în număr mare în acea zi la târg, soldații au fost obligați să îl elibereze, pretinzând că arestarea s-a făcut din greșeală.

În august 1850, Avram Iancu a plecat la Viena, pentru a face parte din delegația națională românească. Așa cum s-a mai întâmplat, acesta a primit de la austrieци numai promisiuni și amânări.

Pentru vitejia sa, curajul și dăruirea ce l-au caracterizat, la începutul anului 1851, Avram Iancu a fost chemat de prefectul poliției din Viena pentru a primi decorațiile pe care le-a refuzat în repetate rânduri în anul 1850. Declarația sa a fost considerată ofensatoare pentru împăratul austriac, spunând că refuză cerând: "să se decoreze mai întâi națiunea cu împlinirea promisiunilor".

La 17 august 1852 Avram Iancu, numit Craiul Moților, a fost arestat de armata imperială la Câmpeni. Iancu a fost trimis la Alba Iulia sub escortă militară. Aici a fost închis și maltrat. De frica moților, care erau porniți a veni la Alba Iulia, a fost mutat la Sibiu. Aici i s-a intentat în grabă un proces, pentru a fi achitat cât mai rapid și a fost eliberat, pentru că arestarea lui produsese o impresie nefavorabilă printre români.

Și avea doar 28 de ani! I s-a oferit lui Iancu o slujbă la Viena și una la Sibiu, dar el le-a refuzat pe amândouă. Avram Iancu a refuzat și despăgubirile oferite de guvernul austriac pentru perioada cât a fost ținut în închisoare.

Și au urmat 20 de ani, în care a fost măcinat de boală, o boală a neputinței de a mai face ceva pentru moții lui, pe care i-a iubit și pentru care s-a luptat mai mult decât pentru propria-i ființă!

În dimineața zilei de 10 septembrie 1872, Avram Iancu a fost găsit mort, pe prispa brutăriei (azi muzeu) lui Ioan Stupină, din Baia de Criș. A fost înmormântat cu funeralii naționale pe 13 septembrie 1872 la Țebea, jud. Hunedoara, lângă "Gorunul lui Horea" așa cum i-a fost dorința. La slujba de înmormântare au slujit 36 preoți. În fruntea convoiului funerar pășeau foștii comandanți

militari ai românilor, care se mai aflau în viață: Simion Balint, Axente Sever, Mihai Andreica, Nicolae Corcheș. Pentru a anunța moartea sa, clopotele au tras în munți timp de trei zile și trei nopți. Comitetul de înmormântare l-a declarat "erou al națiunii".

Și așa cum a știut în timpul vieții să-i adune pe moți și să pornească la luptă, așa s-au adunat peste 4.000 de persoane (după alte surse 10.000), care au participat la înmormântare. Moții au sosit călări din Vidra de Sus încă din 11 septembrie, pentru a-și lua rămas bun.

Deosebit este faptul că așa de mulți oameni au fost să-l petreacă pe ultimul drum, încât convoiul pornit din Baia de Criș s-a întins pe mai mult de 2 km, iar când primii oameni intrau în Țebea, ultimii din coloană abia porneau din Baia de Criș. Pe tot parcursul s-a cântat "Marșul lui Iancu" și "Deșteaptă-te, române!". În fruntea convoiului mergea un tânăr cu un drapel în culorile românești roșu-galben-albastru, drapate în negru. S-au tras salve de pușcă în semn de onoruri militare.

O viață atât de scurtă și tumultuoasă, închinată moților, și care parcă a fost predestinată să realizeze idealurile revoluționarilor vremii!

Iată modelul care a fost Avram Iancu, și pe care am putea, fiecare dintre noi, să-l urmăm. Dar ne lipsește curajul și dăruirea necondiționată pentru semenii noștri!

Dar, măcar atunci, să fie o sursă de inspirație! Un exemplu de putere, de sacrificiu pentru îndeplinirea unui țel, de uniune a atâtor mii de oameni care au înțeles că sunt neputincioși fără Craiul lor!

Bibliografie

Maior, Liviu (1998), 1848-1849. Români și unguri în revoluție, Timișoara: Editura Enciclopedică
Wikipedia, Enciclopedia liberă

Prof. Mariana TOTH
Școala Gimnazială "Avram Iancu" Alba Iulia

A FI DASCĂL - ÎNTRE PROFESIE ȘI MENIRE

Se spune că a fi profesor este cea mai nobilă meserie. Stai mereu între copii, te bucuri de inocența lor, cât sunt mici și, mai târziu, când sunt mai mari te bucuri de spiritul lor deschis, de emoția cu care își scriu în cartea vieții primele reușite la concursuri sau primii fiori ai dragostei.

Și pe deasupra mai ai și vacanțe...

Profesia de dascăl este o alegere. Ca și multe alte lucruri în viață. Mereu alegem. Rațional, cu mintea, punem în balanță toate avantajele și dezavantajele. Voi fi dascăl pentru că îmi place. Voi fi între copii, îmi voi pregăti conștiincios temele pentru a doua zi, știu să mă integrez în colectiv, am abilități pedagogice.

A fi profesor nu e de ici, colea. Pe vremuri preotul, învățătorul și primarul reprezentau satul. Aveau putere de decizie în orice împrejurare. Așa și acum, satul raportat la nivel mai mic reprezintă clasa. Îi ai pe copii sub atenta observare minim 4-5 ore pe zi. În funcție de necesități știi minut cu minut ce trebuie să predai, cât și cum. Există o programă școlară care trebuie parcursă.

Ai o responsabilitate enormă de a învăța copii, de a-i educa pentru societate. Să

știe la rândul lor carte și dacă se poate să se descurce în viață și să ajungă oameni mari (ingineri, doctori, avocați, politicieni etc).

La acest moment sunt prea puține modele de urmat. Cei mai mulți elevi merg pe premisa că se vor descurca ulterior și din mers se vor adapta situațiilor apărute. De aceea neavând o cale de urmat conștientă, dezamăgirile, frustrările sunt mari și dureroase. Se distruge încet și sigur încrederea în ei, frumusețea și importanța lor pe acest pamânt. Colateral suferă părintele, familia și se creează un cerc vicios din care cu greu poți scăpa. Toți ceilalți sunt de vină: sistemul de învățământ, guvernul pentru că nu sprijină tineretul, școala că nu i-a învățat etc. Dar oare unde a fost dascălul în perioada formării lui ca adult? Care sunt bazele fundamentale ale dezvoltării acestuia? Care este rolul dascălului în această etapă?

Menirea de dascăl este o şansă. Ea te găsește, vine spre tine. Ești cu totul pregătit pentru a te dăruia pe tine și prin tine cunoașterea ta. Se dezvoltă în sufletul tău dorința de iubire și de cunoaștere. Este legământul sacru făcut divinității, ție însuși, precum și copiilor și părinților acestora de a dăruia din tot ceea ce ești. Le aparții conștient. O legătură indestructibilă peste ani și vremuri.

Dascălul se dăruiește total fără a avea așteptări de la nimeni și nimic și își urmează destinul și și-l împlinește. Tot ceea ce face se raportează la a crește el. Mereu să caute armonia, încrederea, echilibrul. Ca o joacă... totul să fie de dragul copiilor, al pedagogiei, al sistemului. Tot ce face și transmite ca informație este ceea ce are nevoie copilul din fața lui, respectând programa impusă.

Elevului să-i fie drag să vină la școală, are ore cu doamna sau domnul, abia așteaptă să învețe și capitolele următoare cu mine, dascălul. Și mai ales așteaptă să-l surprind cu felul meu de a fi sau de a gestiona o problemă. Modul în care dascălul privește, gestionează și rezolvă o problemă sau o stare creată își va pune amprenta ulterior în dezvoltarea lui.

La fel de important pentru elev este și cum arată și felul în care se îmbracă dascălul. Care este relația pe care o are acesta cu colegii, familia lui și părinții elevului. La fel de importantă este și credința dascălului, care sunt valorile reale după care se ghidează. Absolut tot ceea ce dăruiește dascălul își va

pune amprenta pe sufletul lui. Tot ceea ce este, spune, gândește și face pentru el, dascălul este mentorul. El este modelul lui în viață.

Într-un viitor, nu foarte îndepărtat, în 5-10 ani, am credința că dascălul va reprezenta maestrul. Se va preocupa constant de el urmând cursuri de cunoaștere, de dezvoltare, de inițiere.

Va fi cel care îl va conștientiza pe elev de ceea ce este cu adevărat, îl va readuce pe calea cunoașterii pentru a-și îndeplini lecția pe care a promis că o face când a venit pe pământ și mai mult decât atât, îi va reda credința că în el este tot. Ce poate fi mai înălțător pe pământ decât să știi că unul lângă altul, dascăl-elev, elev-elev sau dascăl-părinte, adică împreună, aducem raiul pe pământ. Dascălul și-a îndeplinit misiunea în momentul în care atunci când părăsește planul fizic rămâne în conștiința elevilor „ca om”.

Dascălul ajută elevii să își găsească propriul sistem de valori, îi încurajează pentru ceea ce fac bine și nu le arată punctele lor slabe, este foarte bine pregătit în domeniu, are capacitatea de a descoperi și de a dezvolta abilitățile unice ale fiecărui copil și știe să se facă înțeles – acestea sunt cele mai importante calități pe care un dascăl al secolului XXI ar trebui să le aibă.

Printre cele mai importante calități pe care un dascăl ar trebui să le dețină pentru a-și motiva elevii se numără și moralitatea, având în vedere că cei mici au tendința de a urma exemplul adulților, adesea profesorii ar trebui să fie un model pentru ei, respectând regulile și procedurile școlii.

Dascălul secolului XXI ar trebui să aibă putere de convingere, să fie flexibil și să abordeze individual copiii, astfel încât să le și poată predă diferențiat, în funcție de abilitățile pe care elevii le au. Mai mult, ca să primească respect din partea copiilor, profesorii ar trebui să își respecte elevii, oricât de mică ar fi vârsta lor și să fie consecvent în privința a ceea ce spune și a modului în care acționează.

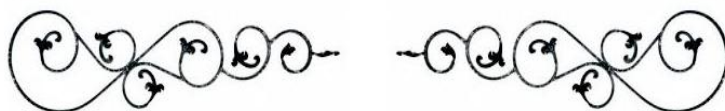
Bibliografie

Colceag, Florin - oct. 2007 - interviu Revista Capital.

Comănescu, I., (1996), Autoeducația azi și mâine, Oradea: Editura Imprimeriei de Vest.

Păun, E., (1999), Școala-o abordare socio-pedagogică, Iași: Editura Polirom.

Prof. Alexe Vinceller
Școala Gimnazială Ion Agârbiceanu Alba Iulia

CUPRINS

MIJLOACELE DE INFORMARE ȘI COMUNICARE ÎNTRE NECESITATE ȘI DEPENDENȚĂ	ERROR! BOOKMARK NOT DEFINED.
PROF. ÎNV. PRIMAR DANA ANDRO ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU” ALBA IULIA	
MIJLOACELE DE INFORMARE ȘI COMUNICARE ÎNTRE NECESITATE ȘI DEPENDENȚĂ	6
PROFESOR MARIA ATANASIU ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU” ALBA IULIA	
AVRAM IANCU- MODEL PENTRU FORMAREA EDUCAȚIEI PATRIOTICE.....	9
PROF. IOAN DANIEL BARBU COLEGIUL ECONOMIC „DIONISIE POP MARȚIAN” ALBA IULIA/LICEUL TEORETIC TEIUȘ	
DASCĂLUL ȘI ELEVUL, PARTENERI ÎN PROCESUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT	11
PROF. SIMONA CÎNCEA PROF. LUMINIȚA PĂPĂLĂU ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȚUGLUI, DOLJ	
ROLUL DASCĂLULUI ÎN DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII ELEVILOR	14
PROF. ÎNV. PRIMAR ILEANA CHIVOIU ÎNV. FLORINA ȘTEF ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU” ALBA-IULIA	
DASCĂLUL - MODEL DE RESPONSABILITATE PENTRU ELEVI	22
PROF. DUMITRU CIPRIAN DAN PROF. DANIELA PETRESCU ȘCOALA GIMNAZIALĂ “MIHAI EMINESCU” DEJ, CLUJ	
INFORMAREA ȘI EDUCAREA ELEVILOR	
PRIVIND O ALIMENTAȚIE SĂNĂTOASĂ.....	26
PROF. CLAUDIA INDRE PROF. CRISTINA FRUJA LICEUL TEHNOLOGIC „GRIGORE MOISIL” DEVA	
DASCĂLUL ÎNTRE INSTRUIRE ȘI EDUCAȚIE.....	29
PROF. RĂZVAN-RAUL IVAN LICEUL TEORETIC „DECEBAL” CONSTANȚA	
ATITUDINE ȘI RESPONSABILITATE CIVICĂ ÎN SOCIETATEA DE ASTĂZI.....	32
PROF. MIRELA POPESCU PROF. VASILE ILIEȘ ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU” TIMIȘOARA, TIMIȘ	

VOCATIA DE DASCĂL. CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII UN DASCĂL MODEL PENTRU ELEVII TĂI?.....	35
PROF. MARIANA-SALOMIA MAIERESCU ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ION AGÂRBICEANU" ALBA IULIA	
PERSUASIUNEA CA REZULTAT AL MESAJULUI TRANSMIS.....	38
PROF. GABRIELA MARINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "AVRAM IANCU" ALBA IULIA	
VIZITA LA MUZEU CA FORMĂ DE CUNOAȘTERE ÎN CADRUL LECȚIILOR DE ISTORIE	40
PROF. ÎNV. PRIMAR VIORICA MEDREA ȘCOALA GIMNAZIALA "VASILE GOLDIS" ALBA IULIA	
TELEVIZOR VERSUS LECTURĂ.....	42
PROF. ÎNV. PRIMAR VALENTINA MUNTEANU ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SF. VINERI” PLOIEȘTI, PRAHOVA	
FORMAREA COMPORTAMENTULUI CIVIC LA ȘCOLARII MICI	45
PROF. ÎNV. PRIMAR IONELA STAN COLEGIUL TEHNIC APULUM ALBA IULIA	
ROMÂNIA ÎN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL ȘI ÎNFĂPTUIREA MARII UNIRI DIN 1918	47
PROF. ÎNV. PRIMAR CRISTINA – CONSTANTINA STÎNGĂ LICEUL TEHNOLOGIC „ING. IONETE AURELIAN” MALU MARE, JUD. DOLJ PROF. PAULA-DIDELA STÎNGĂ ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȚUGLUI, JUD. DOLJ	
DASCĂLUL-MODEL DE RESPONSABILITATE PENTRU ELEVI	50
PROF. ÎNV. PRIMAR ANAMARIA CLAUDIA TEIUȘAN ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI EMINESCU” IGHIU	
ADOLESCENȚII PE INTERNET - INTRE OPTIMISM SI PESIMISM.....	52
PROF. IOANA-MARIA TOMA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "AVRAM IANCU" ALBA IULIA	
AVRAM IANCU- MODEL ȘI INSPIRAȚIE.....	54
PROF. MARIANA TOTH ȘCOALA GIMNAZIALĂ "AVRAM IANCU" ALBA IULIA	
A FI DASCĂL - ÎNTRE PROFESIE ȘI MENIRE	57
PROF. ALEXE VINCELLER ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION AGÂRBICEANU” ALBA IULIA	